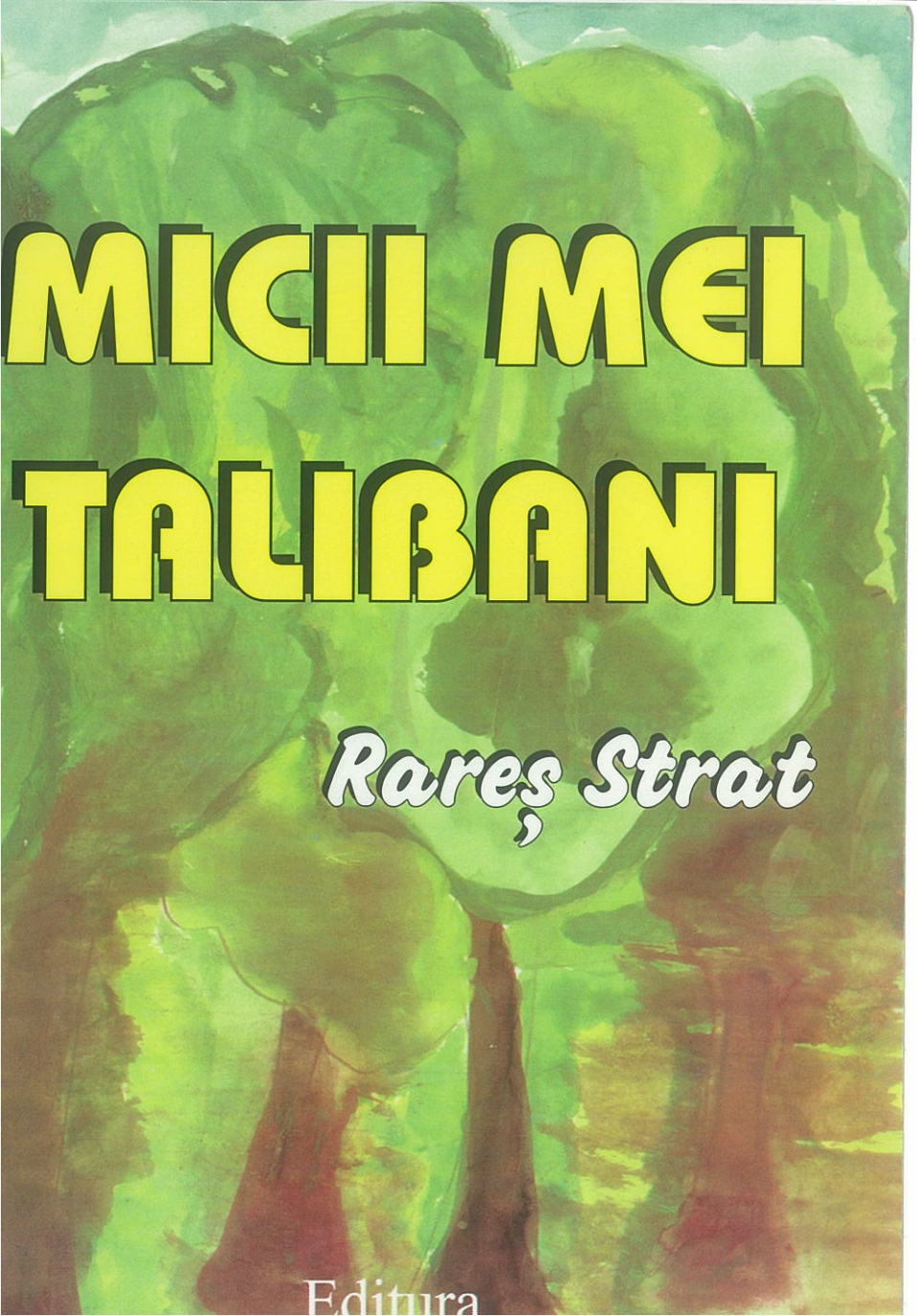
MICII MEI
TALIBANI
Rareș Strat
Editura

Rareş STRAT

MICII MEI TALIBANI

EDITURA
Şcoala gălățeană

Editura *Şcoala gălăţeană*,
Str. Gării nr. 35
800222-Galaţi
Romania
Telefon: 0236-414749
Fax: 0236-465860
E-mail: ccd_gl@yahoo.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

STRAT, VALENTIN RAREŞ
Micii mei talibani / Valentin Rareş Strat - Galaţi: Şcoala Gălăţeană, 2004
ISBN 973-86924-2-3

004:373.24

Coperta: **Corina Ghețu**

Copyright © 2004 Valentin Rareş Strat & *Şcoala gălăţeană*

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate deopotrivă autorului şi editurii.

Reproducerea acestei lucrări, fie şi parţial, fără acordul scris al autorului şi al editurii, este interzisă şi se pedepseşte conform legislaţiei în vigoare.

RAREȘ STRAT

MICII MEI TALIBANI

Cuvânt înainte

Din fericire, există pe lume Copilăria...

Vârsta marilor superlative, pe care le merită viața, vârsta celei mai pure sincerități, a celei mai depline libertăți, vârsta viselor fără graniță, vârsta care trăiește prin flori și se exprimă prin exclamații, vârsta la care toți suntem frumoși, încât îi molipsim și pe ceilalți.

Vârsta la care ni se declară frumusețea, ca un adevăr al tuturor, vârsta marelui albastru, pe care îl ascundem în noi, adânc și mereu parcă anume pentru a-l descoperi și redescoperi, spălându-ne cu el ochii și inimile, în momentele grele de convulsii și de spaime...

Și dacă există copilărie, trebuie să existe și dragoste. Oare există pe lume cadru didactic care să nu fi iubit copiii, aceste mlădițe firave și gingașe, încredințate spre modelare, spre a-i învăța să cânte, să se joace, să vorbească, să numere și să socotească?

Este bine știut că menirea unui cadru didactic, fie el și conducător, este aceea de a-i instrui și a-i educa pe copii, de a-i introduce în lumea minunată, dar tainică, a cărții, a științei. Educația presupune, deopotrivă, dragoste și competență.

Vârsta preșcolară ridică probleme majore în plan educațional și are o influență extrem de mare pentru întreaga traiectorie școlară ulterioară.

Marieta GLĂVAN

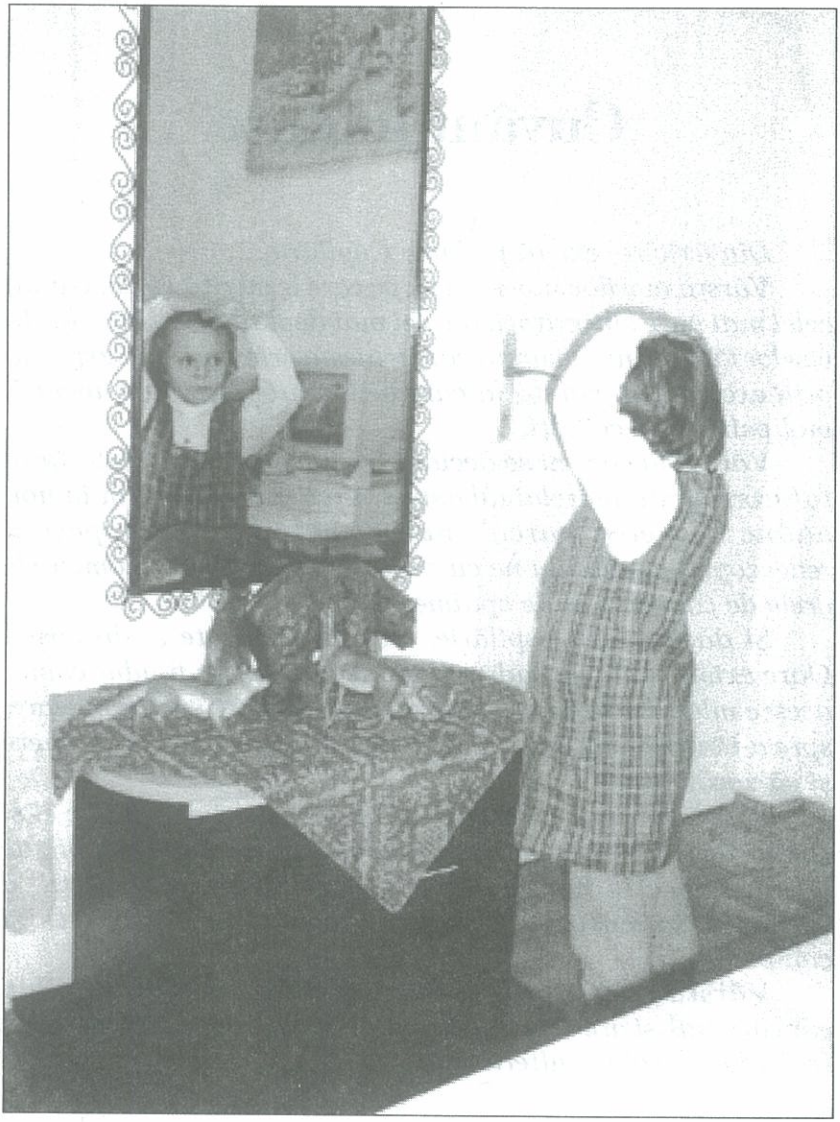

Motivații de autor

La ora când scriu aceste rânduri (8,24) este liniște în clasă. La 8,00 au năvălit în trombă sub forma „trenulețului", au izbit ușa de câteva ori, apoi s-au așezat în fața calculatoarelor, după cum le este locul, precum și după preferința zilei.

Acum lucrează, liniștiți. Mai aud, din când în când, chicoteli, se mai înghiontesc, dar în ansamblu e liniște, nesperat de multă liniște. Simt toate astea cu o undă vagă de agitație. Sincer să fiu, m-am obișnuit atât de mult cu zgomotele, cu țipetele, cu zbânțuiala lor continuă, încât, acum, liniștea din clasă mi se pare nefirească.

Am reușit, după aproape un an școlar, să-i domin, să-i potolesc și să le arăt calea sau, mai bine zis, începutul căii cunoașterii. Ori poate au reușit ei să mă domine, să mă îmblânzească, să mă pună ei cu „botul pe labe".

Gabriela îmi spune că va câștiga un calculator de la „Licurici". Îmi explică, cu lux de amănunte, ce va câștiga și cum va câștiga, în primul rând, pentru că nu are calculator acasă. Andrei se bagă și el în discuție, dar Gabriela i-o retează scurt: „Taci, nu e treaba ta!"

Mai sunt două luni și aproape jumătate, și se va termina și acest an școlar. La început, am crezut că nu se va mai termina, dar, acum, parcă aș dori să se mai prelungească.

Sunt mândru de ei. Sunt mândru de toți, chiar dacă unii mai au scăpări sau nu au asimilat tot ceea ce mi-am

dorit să-i învăț. Sunt mândru, pentru că se vede o diferență clară între micii mei „studenți" și copiii care nu au venit la cursul de informatică. Nu vreau să fiu discriminator! Este adevărat! Toți copiii sunt inteligenți, frumoși și capabili să asimileze informația, mai ales dacă aceasta este prezentată într-o formă accesibilă și atractivă pentru ei. Spun că se observă o diferență între aceste așa zise „categorii de copii", cel puțin din punctul meu de vedere, datorită surplusului de informații căpătat. Se sesizează o diferență datorită elasticității minții lor tinere, avidă de cunoștințe noi, dobândite în urma nenumăratelor „lupte" și a multelor „războaie" duse pe calculator, a multelor jocuri care îi stimulează, îi ambiționează și, în final, îi „forțează" să evolueze.

Este nefiresc de multă liniște, și asta îmi dă o oarecare stare de agitație. Dar nu-mi fac prea multe griji. Urmează încă o grupă de copii, relativ cuminți (dar de câte ori s-a auzit până acum noțiunea de „copil cuminte"?, mie, personal, mi s-ar părea un paradox), după care două grupe de adevărați „teroriști". Două grupe de mici pârâcioși, bătăuși, alintați, superdotați, „super de super". De regulă, îmi fac pregătirea psihică pentru întâlnirea cu cele două grupe încă de la prima oră, chiar înainte de a pleca de acasă. Respirație yoga, flotări și exerciții abdominale. În fiecare dimineață, mă pregătesc nu pentru un antrenament, ci pentru un război. Un „război zilnic", în fiecare zi altfel, în fiecare zi dus de pe aceleași poziții, dar cu tactici și tehnici diferite, pentru fiecare parte combatantă. Este războiul meu cu ei. Și al lor cu mine.

Sper din tot sufletul ca, la sfârșitul anului școlar, ei să fie învingătorii... Informație și distracție.

*

* *

Eram pregătit. Fizic și psihic. Predasem, cândva, un semestru la Universitate iar apoi, timp de zece ani, am lucrat în presă. Deci, aveam experiența lucrului cu omul. Nu, însă,

cu „omuleții". Timp de o săptămână, înainte de începutul acestui „război", cum îl numesc eu, aranjasem calculatoarele și sala în care urma să le predau ca pentru gustul lor. Am și eu un copil mic, însă una e să cunoști gusturile unui copil și altceva gusturile a treizeci.

Deci, cum spuneam, eram pregătit. Fizic și psihic. Îmbrăcat la patru ace, îmi așteptam viitorii clienți calm, dar și cu o mică nerăbdare. Eram convins că nimic nu mă mai putea speria.

La un moment dat, am auzit un mic tropot. Un zgomot înfundat și țipete. Uitasem că am fost și eu cândva la grădiniță, așa că m-au uimit acele zgomote. Ușa s-a deschis brusc și au intrat buluc. Pentru moment, s-a lăsat liniște. Liniștea dinaintea marilor furtuni. Ei mă studiau cu ochișorii mari, puțin mirați, încercând, probabil, să-mi depisteze punctele slabe, prin care mă puteau „ataca". Și eu, aidoma.

Liniștea a durat trei secunde. Larma s-a instalat ca la ea acasă. I-am lăsat, timp de cinci minute, să se uite la monitoarele ce prezentau demo-uri ale unor jocuri, după care i-am potolit. S-au așezat, împingându-se pe scăunele în fața calculatoarelor. Și: culmea, m-au ascultat, cuminți. Începea noul an școlar...

*

* *

În următoarele două săptămâni, mulți dintre ei și-au uimit părinții prin cunoștințele dobândite. Noțiuni precum monitor, tastatură, Word, Paint, Shut Down, etc, spuse de gurița unui copil, uimesc. Cel puțin pe mine, dacă aș fi în afara lumii în care trăiesc de vreo trei ani, cu siguranță m-ar uimi. Curând, o parte din ei, care au și acasă calculator, și-au învins categoric părinții la diversele jocuri deținute de fiecare în parte.

Toți sunt talentați, însă câțiva dintre ei, pur și simplu, îmi stârnesc și mie invidia, datorită desenelor realizate fără

nici un efort. Pe lângă finețea cu care au realizat desenele pe care îndrăznesc să le public în această carte, personal, am fost încântat de imaginația dovedită.

Sincer, eu nu am putut realiza, oricât m-am chinuit, un efect al exploziei, precum cel al lui George. Imaginile zguduitoare din timpul războiului din Afganistan i-au impresionat până și pe micuții mei. Explozii, avioane Stealth, piste de aterizare, toate relevă imaginea războiului de care nici ei, la frageda lor vârstă, nu pot scăpa.

După nici o lună, relațiile dintre noi au devenit mai mult decât amicale. Au reușit să mă domine. Am devenit confident, tată, „doamna", antrenor și chiar disk-jockey. Nu mă deranjau obrăzniciile lor, și asta nu pentru motivul că erau copii, ci pentru faptul că erau de calitate.

Singura metodă prin care am încercat să-i „stăpânesc", a fost să-i pun să facă flotări. După douăzeci de ani de sport de performanță, mi s-a părut, la vremea aceea, cea mai curată și eficientă metodă de a-i potoli când era cazul. Însă lucrurile au luat o altă întorsătură. Vorba aceea: „Socoteala din târg nu se potrivește cu cea de acasă". Nu reținc ce copil a fost primul „sortit" să facă flotări. După primele două executate, au venit în fața mea alți doi micuți (ținându-se de mânuțe) și m-au întrebat candid: „Dom' profesor, putem face și noi flotări?" Evident că pedeapsa a dispărut automat. Ba chiar m-au obligat pe mine să fac flotări. Și le-am făcut! Conștiincios!

Altceva! Într-un timp, se obișnuiseră în așa măsură cu muzica disco, încât nu mai dădeau randament fără muzică. Șansa mea a fost că, o perioadă scurtă de timp, unitatea CD-ROM s-a defectat, altfel aș fi visat și astăzi melodiile de pe singurul CD preferat de ei, melodii pe care, până și eu, aproape că le învățasem pe de rost.

Apreciez această muncă drept cea mai grea și cea mai migăloasă dintre toate pe care le-am practicat în această viață. Până acum! Destinul mi-a oferit experiența câtorva

meserii, dintre care doar una a fost plictisitoare. Dar nu are rost să insist. În rest, însă, am avut șansa deosebită de a face, în general, ceea ce-mi place. Și-mi place mult să lucrez cu oamenii. Iar dintre toate categoriile de oameni, cei mai dificili sunt copiii.

Mai ales când e vorba de educație.

În singurul semestru în care am lucrat cu studenții, am fost mai mult decât dezamăgit. În facultate, nu realizasem cu adevărat statutul de student. Atunci, însă, aplecat deasupra lor, le-am simțit mirosurile și ignoranța. Teama de a nu întreba, pentru a nu se face de rușine. Mirosul de băutură din timpul examenelor sau al colocviilor, precum și cochetăria, uneori lipsită de gust, menită să acopere prostia multora dintre studente.

În schimb, micii teroriști sunt puri. Miros a gingășie. Nu au nici un scrupul. Nu au nici o jenă în a întreba atunci când nu înțeleg ceva și au curajul de a se împotrivi atunci când nu doresc ceea ce li se cere. Da, probabil este vorba de așa-zisa geometrie neeuclidiană, care le coordonează intelectul în formare.

Au, însă, și bun simț. Nu neapărat dobândit prin educație. Îl au pur și simplu. Indiferent cât de obraznici ar fi, îl aplică atunci când simt ei. M-au înduioșat când am simțit asta.

De ce talibani? Pentru că m-au terorizat. Aproape m-au „terminat". Pur și simplu, am rămas cu „un singur neuron funcțional". Și acela, prins în pioneze, gata să „cadă". Dar așa, „teroriști", cum sunt ei, îi iubesc și mă iubesc.

Mare fericire simt când trec prin sala de mese sau pe holuri iar micii mei „talibani" îmi sar în cârcă, mă strâng în brațe, mă agață de picioare sau de mâini, strigând: „Dom 'pofesol de la caculatoare!" Chiar și cei care nu vin la cursurile de informatică. Și, ca să nu omit... La informatică ne jucăm

și cu păpușile, ne ascundem după fotolii, ne jucăm de-a mama, tata și copilul, deci, nu facem decât să ne jucăm, chiar și atunci când învățăm. Învățăm jucându-ne!

Voi încerca să-i prezint atât individual, cât și în echipe sau în echipă. Țin să precizez că, în aproape trei ani de experiență în acest domeniu, am avut plăcerea să instruiesc peste o sută de copii. Mă voi opri, însă, în cele ce vor urma, numai asupra ultimilor douăzeci și cinci, pe care am încercat să-i „împing", puțin câte puțin, în lumea minunată a informaticii. Ei sunt cei care „mi-au dat ideea" de a scrie această carte. Și lor le mulțumesc în primul rând.

Îi voi prezenta pe ei și o parte din creațiile lor, „munca" lor de un an. Nu le pot prezenta pe toate, însă, unele dintre ele mi-au atras atenția și sper că nu numai mie. Dar, în primul rând, mi-au smuls admirația. Sincer! De asemenea, îi voi prezenta și prin crâmpeiele de „discuții", de „confidențe" și de „perluțe" pe care mi le-au oferit. Aș fi un egoist dacă nu le-aș prezenta, la rândul meu, mai departe.

În urma acestui „război de gherilă", ei au câștigat multe cunoștințe noi, pregătirea pentru păsirea în primul an de școală și, nu în ultimul rând, distracția. Iar eu, la rândul meu, am câștigat faptul că merg pe stradă și râd de unul singur. Uneori, lumea mă privește ciudat... Da, pur și simplu, când plec de la grădiniță, râd. Merg pe stradă și râd. Uneori în hohote...

Mici fișe sentimentale

Înainte de a proceda la prezentarea „dosarului" micilor mei „talibani", aș dori să reamintesc numele câtorva copii talentați, inteligenți și zglobii, pe care am avut plăcerea să-i instruiesc anul trecut, copii care există în această carte prin creațiile lor. Nume precum Ricard, Alin, Elena, Cristi etc., mi-au umplut diminețile de bucurie și de satisfacția meseriei bine făcute.

Iată-i, însă, pe principalii eroi ai acestei cărți:

MIȚESCU GEORGE (7 ani). Extrem de inteligent, manierat, cult, chiar la această vârstă. Are o imaginație debordantă. Îmi place foarte mult dicția lui cultivată. M-a înnebunit cu „puișorul lui, Pui-Pui", care pleacă pe o planetă „străină".

IORGA ELENA (7 ani). Una din cele mai inteligente și mai frumoase fetițe pe care le-am cunoscut. Se află în top, atât la desen, cât și la scriere. Dar și la năzbâtii. Se laudă că e fiică de preot și că e de la țară, dar stă la oraș, cu bunicul.

BRÂNDUŞĂ ANDREEA (la întrebarea mea câți ani are, mi-a răspuns foarte calm: 5 ani și 8 ani – adică 5 ani și 8 luni – N.A.). La început, i-a fost frică de calculator. Până la urmă, s-au împrietenit. Alcătuiește o „familie", împreună cu Andrei Mazuru și Gabriela Spiță. Rolul ei este de „copilu'".

NEGRU ALICE (6 ani). O blondă mică și frumoasă. Ne cunoaștem încă de anul trecut. Alintată și prețioasă, sunt confidentul ei. Nu este foarte interesată de calculator, probabil și pentru că are unul acasă. Mai mult joaca și „confidențele". Dar am grijă să o stimulez. Când e vorba de competiție, îi place să lupte pentru victorie.

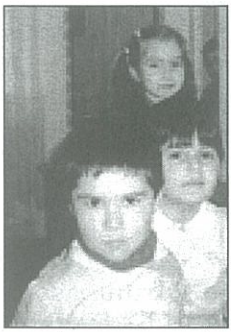

ENE ANDREI (7 ani). Copilul-ambiție. Superdotat. Bine educat. Cam mofturos, dar e copil. Rezultatele obținute îl scutesc de orice observație. Îmi place de tip.

IACOB RĂZVAN (5 ani). Vitezomanu' Gică. „Șmecher de șmecher". Mi-a cântat, și l-am înregistrat. Voi folosi cântecelul lui ca promo pentru această carte. M-a uimit cu rapiditatea cu care și-a însușit atât de multe cunoștințe.

DOMNIȘORU ALBERT (5 ani). Nu a venit de la începutul cursului, dar i-a ajuns pe ceilalți copii din urmă! Visător, un pic molatec, este cel mai cuminte copil din grupa lui. Tipul flegmatic, clasic.

SPIȚĂ GABRIELA (5 ani). Pârâcioasa grupei. Guralivă, până la Dumnezeu. Este cea mai mică din punct de vedere fizic, însă are „gura" cea mai mare. Știe binișor să lucreze la calculator, deși a venit în ultima lună. Îi place, însă, mai mult să-și „monitorizeze" colegii. Mi-e milă de viitorul ei soț. Are rol de mamă în „familia" ei.

MAZURU ANDREI (6 ani). Tipul de gospodar aşezat. Foarte politicos, foarte inteligent, este în top. Îndrăgostit de calculator. Se vede acest lucru prin rezultatele sale. Extrem de receptiv la orice solicitare.

PINTILIE DRAGOŞ (5 ani). Vine sporadic la calculator, dar nu uită niciodată nimic din ce a învăţat la orele anterioare, chiar dacă pauzele sunt mari. Doreşte să-i cumpăr un calculator, pentru că el nu are calculator acasă.

MIHAI MARIUS (5 ani). Îmi este foarte drag acest copilaş. Este liderul grupei sale. Se joacă cu alfabetul, mai puţin cu desenul, dar, în ansamblu, e sclipitor. M-a „dărâmat" cu replica: „Sunt irezistibil de sigur!", când l-am întrebat dacă este convins că nu a greşit la dictare. „Siamez" cu Mihnea, mă întreabă în fiecare dimineaţă, invariabil, ţinându-se de mânuţe: „Dom' profesor, da' când ne luaţi la calculator?"

COPIL ALEX (la întrebarea „Câți ani ai ?", mi-a arătat cinci degete, și mi-a spus: „Atâția!"). Copil foarte timid. Foarte timid. Dar asta la început. Doar la început. Îndrăgostit de calculator. Cred că din asta va trăi în viitor. La început, de abia dacă îi smulgeam două-trei cuvinte pe oră. Trebuia să-mi plec urechea la gurița lui ca să-l înțeleg. Firav, gingaș, mai cuminte decât o fetiță. Acum este gureș ca un cintezoi. Toată clasa este a lui. „Trăiește clipa". Lumea este a lui, numai a lui.

GHERLAC MIHNEA (5 ani). Prietenul lui Marius. Nedezlipit de acesta. Un copil foarte înzestrat. Minunat educat. Foarte receptiv. În același timp, foarte alintat. Are un timbru minunat, atunci când îmi lălăie: „Domnu' profesor, Marius a murit de două ori, și pe mine nu mă lasă..." Chiar dacă sunt cei mai buni prieteni, ei doi sunt cei mai certăreți din grupa lor.

BONCU ȘTEFAN (5 ani). A venit în ultima lună. Dar îl știu încă de la începutul anului școlar. Aproape zilnic îmi spunea, împreună cu un alt copil, Gabriel, în același glas: „Dom'profesor, a spus mama că, atunci când o să aibă bani, o să mă lase și pe mine la calculator." „Și pe mine", urma inevitabil, mai bine zis invariabil, replica celuilalt. Oriunde mă vedeau, în clasă, în sala de mese, pe holuri, zilnic urma replica pomenită anterior, chiar și de două-trei ori pe zi. În cele din urmă, impresionat de dorința lor, le-am oferit două săptămâni de cursuri, fără nici o obligație din partea părinților. Acum îmi este un „client" fidel.

Singurul copil fără foto. Din nefericire.

MURARIU ADRIAN (5 ani). Numai despre acest „terorist", cred că aș putea scrie o carte. Sclipitor, superdotat, este cel mai obraznic copil pe care l-am cunoscut vreodată. Dar, nu obraznic în sensul cunoscut. Obrăznicia lui provine din curiozitate și dintr-o încăpățânare nativă. O curiozitate care sper să-i ofere multe satisfacții în viitor. Despre încăpățânare, mă abțin. Trăiește într-o lume numai a lui. Tare curios aș fi să intru măcar pentru o oră acolo.

FĂTU COSMIN (5 ani) Și despre el aș putea scrie o carte. De fapt, ideea de scrie aceste rânduri mi-a fost dată de Cosmin, datorită năzbâtiilor și replicilor mai mult decât trăsnite pe care mi le-a „administrat". La fel ca și Adrian, Cosmin trăiește prin curiozitatea sa. Dă niște explicații de „te doare mintea". Se plictisește repede, nu are răbdare, și, atunci, îmi dă niște justificări la care rămân cu gura căscată. Voi avea mult de lucru cu el, dacă mai rămâne încă doi ani.

PRUNĂ BOGDAN (6 ani – Ce vrei să-ți zic, adresa?). Ne cunoaștem încă de anul trecut. Singurul copil ce-mi vorbește la per tu. Bine instruit, politicos, chiar dacă îmi vorbește așa, dă dovadă de multă delicatețe. Mi-a promis că-mi aduce niște baterii, acumulatori, pentru camera digitală cu care i-am fotografiat. Deși habar nu are de noțiunea „acumulator", a doua zi mi-a adus patru baterii obișnuite. „Poftim, ți-am promis că-ți încarc niște baterii, și ți le-am adus. Ia vezi, «merg», sunt bune?"

MARINESCU RUXANDRA (Răspuns: 5 ani și 10 luni). Firavă, gingașă, foarte alintată, scrie și desenează numai când vrea ea. Nu am de ce să mă plâng de acest copilaș. Poate faptul că se mai joacă, din când în când, cu păpușile din bibliotecă, în detrimentul calculatorului. Specific ei: „Cât mai avem: cinci minute sau trei minute? Putem să plecăm la clasă? Dar eu pot să plec? Bine, atunci nu plec!"

TOMA FRANCISC (Răspuns: 6 ani și 6 luni). Mi-a scos „peri albi" acest „individ". Nu știu, nu sunt sigur dacă poate fi „dresat" cu adevărat. Poate prin forță?!

Sigur nu-i place să facă flotări. Până la urmă, s-a obișnuit cu ele, atât cu ele, cât și cu funcția de ȘEF, pe care mi-o cere, indiferent dacă lipsesc din sala de curs un minut sau mai multe. El este ȘEFUL!!! Are un fond bun. Minunat! Poate nu este înțeles cum se cuvine?! Ca și alți copii, este „obsedat" de calculator... Este, însă, aerian. Zăpăcit fiind, îi zăpăcește și pe cei din jur, inclusiv pe mine... În fiecare dimineață, vă rog să mă credeți, primul gest pe care-l face când intră în grădiniță, însoțit, evident, de unul dintre părinți, este să vină la sala de curs și să mă întrebe: „Dom' profesor, astăzi avem calculator?" Vrea să rămână singur în fața calculatorului și, dacă obține acest așa-zis privilegiu, după două-trei minute, întreabă: „Cine se joacă cu mine?" Atât! „Dom' profesor, pot să rămân eu ȘEF?"

MERARU LOREDANA (7 ani). Nemaipomenit acest sufleţel. Este cel mai bun copil din grupa ei. Dacă ar fi singură, permanent, în faţa calculatorului, ar fi elevul ideal. Dar, aşa cum sunt ei, câte doi (pentru colaborare şi competiţie), numai şi numai pentru evoluţia lor, atunci mi se „urcă în cap". Atât la propriu, cât şi la figurat. Nu există zi fără să „sară" pe mine, în momentul când mă vede prin grădiniţă. Ea, împreună cu Iuliana, îmi cer, zilnic, să le alint, să le iau în braţe, să le arunc în sus. Cum aş putea să le refuz? Aşa că, la grupa lor, deţin, măcar un pic, şi funcţia de profesor de sport. Reţineţi: „de sport", nu de gimnastică. „Dom' profesor, ne mai aruncaţi în sus?"

TESLOV RODICA (7ani). Cam ranchiunoasă. În acelaşi timp, o mică mofturoasă. Foarte inteligentă. Când se supără, se bagă sub masă. Îşi ia un ursuleţ de plastic, mare, şi se bagă sub catedră. Face parte din grupa „pârâcioşilor". Grupa celor care care îşi reproşează permanent ceva, grupa nemulţumiţilor, grupa celor care ţipă (ei nu ştiu să comunice într-un mod liniştit), altfel spus, grupa celor care îmi dau palpitaţii. Cu toate astea, nu am ce să-i reproşez. Este un copil dulce.

PASCAL ELIODOR (7 ani). Un blond firav, care mă privește, întotdeauna, ciudat. Întrebător și un pic temător. Curios și neliniștit. Alt pârâcios. A mers greu la început. La ora asta, nu mai avem probleme... Adică, am! Dar, nu chiar așa mari. Ci din acelea care îți scot peri albi. Aleargă prin sala de curs, se rostogolește, ia toate animăluțele din plastic și le dresează. Într-un cuvânt, este „dresorul" grupei.

DRUMEA VLADIMIR (6 ani). Un alt „împătimit" al calculatorului. Nu-l interesează altceva. Pur și simplu, îl respect. Îi ajută și pe ceilalți copii. Săritor, este în stare să lucreze simultan pe cel puțin patru calculatoare. Cel mai mic, din punct de vedere fizic, din grupa lui. Și cel mai sclipitor. O mică zvârlugă. Uneori, îmi dă senzația de geniu. Sincer! Personal, nu mă mai interesează jocurile pe calculator. El, după a doua ședință, le descoperă secretele. Cinste lui, mititelul... Și, nu în ultimul rând, despre el... Ajutorul meu, în timpul lecțiilor... Sper ca destinul să-i ofere ceea ce merită, încă de mic.

PRICOPI IULIANA (Răspuns: 6 ani și 6 luni). Altă „iubăreață"! Să nu fie de deochi! Împreună cu Loredana, mă „terorizează" pe culoarele și sălile grădiniței. Un copil „obișnuit". Adică, un copil obișnuit cu calculatorul. Inteligent, extrem de curios, cu mult nerv, cu mult neastâmpăr și cu multă afecțiune.

PRODAN DRAGOȘ (5 ani). Bătăușul grupei. Deși are numai cinci ani, arată ca de șapte. Are și un cercel în urechea stângă. Adversarul de temut al lui Francisc. Ne-am înțeles greu, la început. Până când, după câteva ore, mi-a scris, fără ajutor, întreg alfabetul. Neastâmpărat, pârât și pârâcios, obraznic, răutăcios cu ceilalți copii, până la urmă a reușit să se adapteze. Cel puțin, la orele de informatică!. Atât de bine încât, în ultimul timp, l-am desemnat ca *„șef"*. Bravo lui!

Despre acești așa-zișI „talibani" este vorba în cele ce vor urma. Am încercat să ofer o cât de cât mică prezentare a fiecăruia. Încerc să prezint puțin, măcar puțin din ceea am simțit și ceea ce mi-a atras atenția în decursul ultimului an școlar. Ei sunt EROII acestei modeste cărți. Și, ca să fiu și mai direct, EI sunt și COPIII mei. Obraznici, cicălitori, naivi, rareori răutăcioși, inteligenți, „șmecheri de șmecheri", mi-au umplut inima de atâtea satisfacții... Și nu numai profesionale. Pur și simplu, sentimentale.

DRAGĂ MAMĂ TE
IUBESC EU FAC
RĂU CÎ TU MĂBAȚI,
MAMA.ĂȚI DAU O
IARTĂMĂ

ELENA
IORGA

Jurnal de „război"

Mi-ar fi făcut plăcere să diluez fraza, să „scot" din cuvintele lor ceva care să „bată" gura lumii.

Onoarea și respectul față de ei, „mititeii" mei, dragii mei, „micii mei talibani", mă obligă să renunț la orice alt artificiu literar sau stilistic.

Voi prezenta, frust, așa cum a fost, cel puțin până acum, o POVESTE mai mult decât FRUMOASĂ.

24.10.2001.

Cosmin:

– Un dulap am făcut! Dom' profesor, am terminat!

– Nu te joci. Mi-ai promis că-mi desenezi un șifonier, și tu îmi faci un dulap...

– Ba nu! Ăsta-i șifonier de copii.

George:

– Dom' profesor, dumneavoastră puteți să stați culcat în aer? Eu pot. Uitați așa... (și-mi arată un picioruș în aer. Levitație!).

Vladimir:

– Câți ani ai?

– Cinci ani și șase luni, dar acum am șase ani, pentru că a fost și ziua mea.

Alice:
– Vă rog, arătaţi-mi „mersul piticului”!
I l-am arătat. Era ora 8,15.

Robert:
– De ce plângi?
– Pentru că mama nu vrea să-mi ia trening.

8.11.2001.
Cosmin:
– Eu vreau să fac o şifonieră! O şifonieră am să fac! Dar cum pot să fac şifoniera? După aceea pot să mă joc? (A mâzgălit ceva, ceva indefinit...) Dom' profesor, am terminat o şifonieră, dar este stricată. Acum pot să mă joc?
– Nu!

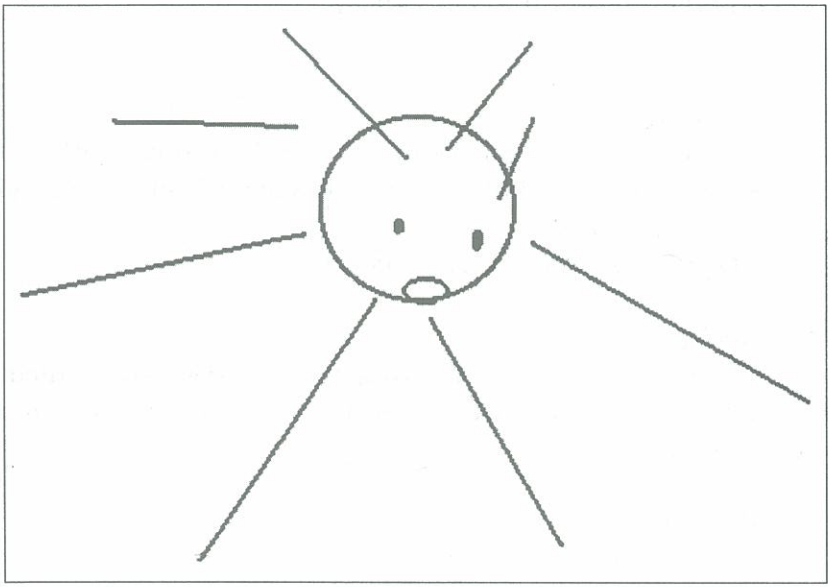

Cosmin Fătu – *Soare*

– Dom' profesor, am desenat un covor. Un covor verde. (În fapt, o pagină „plină" cu verde). Și acum un covor roz, uite, poftim! Acum unul galben. Gata! Acum pot să mă joc? (Evident că nu a mai așteptat răspunsul meu. A intrat automat în jocul preferat – „Hercules". Aș fi putut să-l opresc?).

9.11.2001.

Mihai Marius:

– Lăsați-mă! Acum chiar că am să mă concentrez la raliul ăsta.

Puțin mai târziu:

– Lăsați-mă! Nu știu ce să mă hotărăsc! Dar vreau jocul cu omida...

– Cum te cheamă?

– Marius Mihai Ștefan!

– Și care-i numele de familie?

– Păi..., nu prea știu!

13.11.2001.

George:

– Dom' profesor, dumneavoastră puteți să faceți ca găina? Uitați așa: poc, poc, poc! Dar, să vă mai spun ceva: Aseară am căzut, uite așa!, mi-a curs sânge din nas când eram cu păpușelele mele, dar nu am plâns.

15.11.2001

George:

– Ce este acel desen?

– Este puiul meu de jucărie, care merge pe planeta „noastră" (îl cheamă Ghonghi și scoate fum. Merge prin spațiu foarte repede, ca un astroid (nu este greșeală de culegere – n.a.) și scoate fum.

Francisc Toma – *Ceva*

Adrian:

– Puiule, de ce ești așa guraliv?

– (Foarte tranșant! – n.a.). Așa m-a crescut pe mine mama, GURALIV! Dar vreau să vă mai spun ceva: proiectantul doarme și se duce la cealaltă cu urechea ciulită! La C11, acolo. Și nu numai pe mine mă pune la treabă, pentru că mai am un dosar. Și mă puneți la treabă? Pentru că eu fac acoperișul cu o dungă dreaptă. Da, asta de sus (și-mi arată cu un degețel undeva, sus), o dungă obligă și încă una dreaptă, tavanul de la parter, pentru că eu am o casă cu etaj!

Cosmin:

– Dom' profesor, vă place? Vă place ce am scris?

– Nu-mi place, pentru că nu ai scris nimic coerent!

– Ba da! Am scris!

– Ce ai scris?

- Am scris BZCL.

– Bravo, Cosmin, joacă-te! (Credeți-mă, la ora când culeg aceste cuvinte, pur și simplu râd în hohote. Extraordinar acest copil!).

16.12.2001.

George:

– Am desenat o rachetă din Afganistan și o jumătate de casă. Racheta zboară în sus, așa... Zdub, după care se întoarce și zboară.

Cosmin:

– Vă place? Vă place ce am desenat?

– Îmi place, dar nu înțeleg ce ai dorit să desenezi! (Era vorba de un fond negru cu câteva punctulețe albe).

– Este un cer.

– Eu nu am mai văzut până acum un cer negru!

- Ba da! Este noapte!

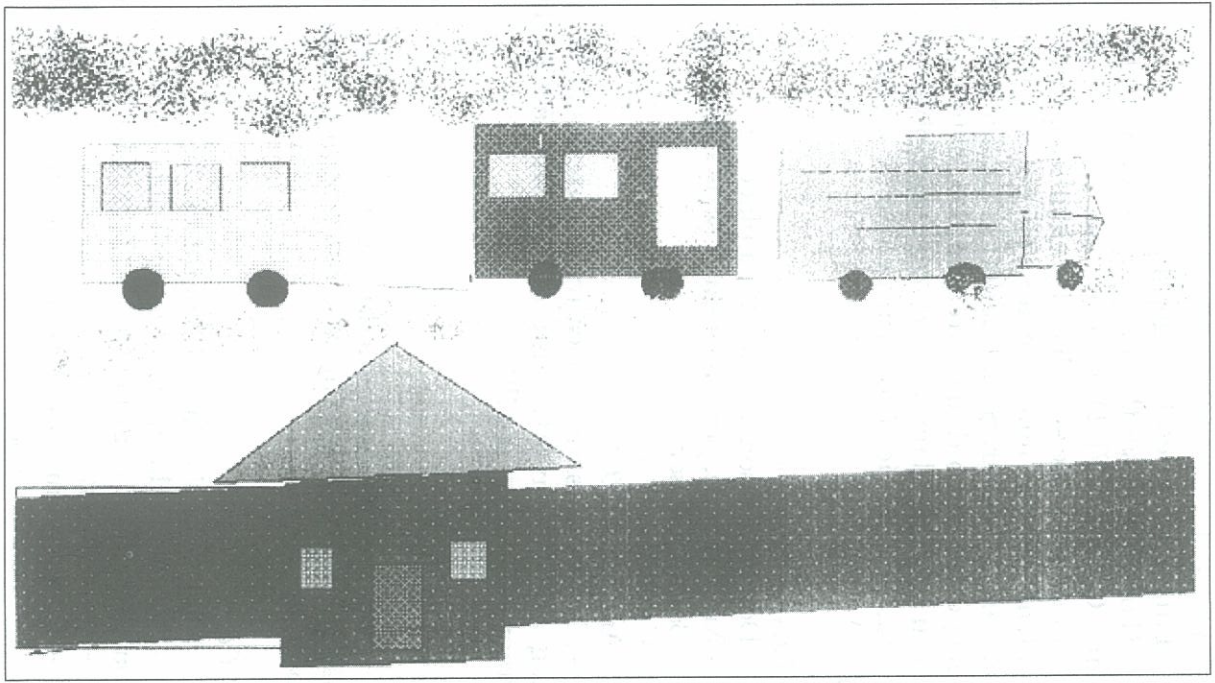

Elena Chiriță – *Un fel de gară*

Andrei Ene:
– Vă place cum mi-a căzut dintele ăsta?!?

19.11.2001.
Andrei Mazuru strănută. Îi spun:
– Sănătos!
Răspuns:
– Cu plăcere!

Cosmin:
O mâzgăleală.
– Dom' profesor, am făcut un fir de curent.
Tot el:
– Vă place? Am făcut un fir care este ca un topor. Un fel de topor care taie copăcei...
Și încă ceva:
– Este un nivel care ajunge până aici...

La plecare:
– Cum se spune politicos, Cosmin, când ieși dintr-o încăpere?
Respectuos, calm, îmi răspunde:
– Bună seara! (Era ora 10,00 n.a.).

20.11.2001.
Mihai Marius:
– Măi nătărăule, ce ai făcut, măi nătărăule? Ce Dumnezeu, nu înțelegi? Să nu mai apeși pe nimic, altfel, îți iau tastatura, ai înțeles? (Marius către Mihnea: „Siamezii"!).

29.11.2001.
Cosmin:
– Dom' profesor, știi ce vreau să mă fac când am să fiu mare? Din ăla care stă în aer: cosmunaut (Nu este greșeală de culegere).

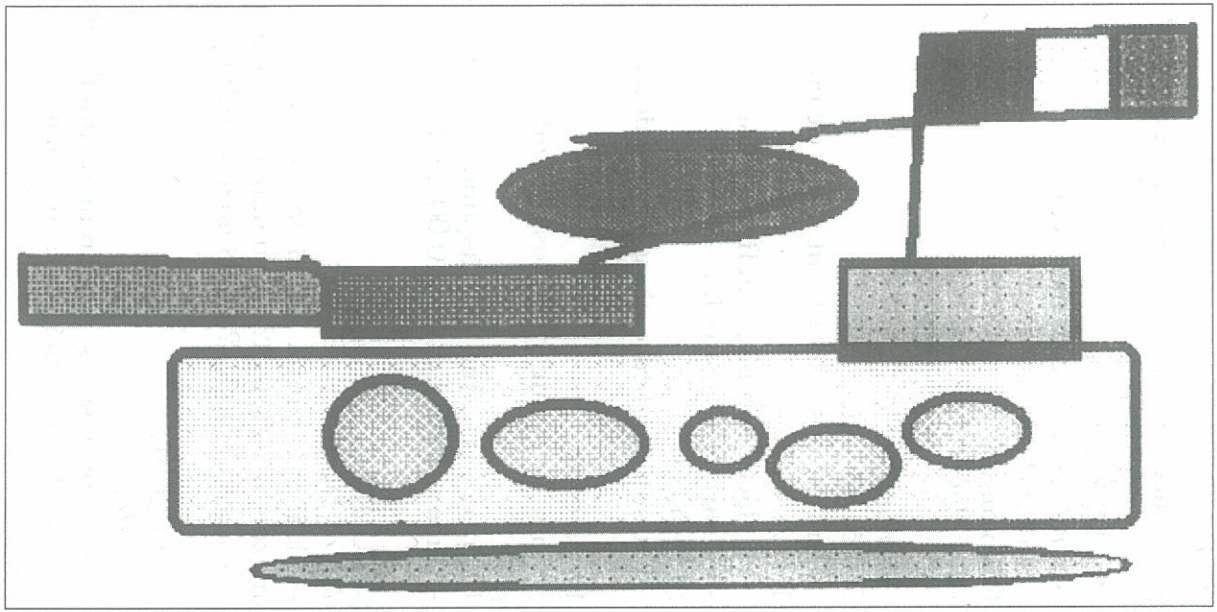

Anton Florian – *Tanc românesc* – (S-a gândit la intrarea în NATO)

Eu

Ene Andrei

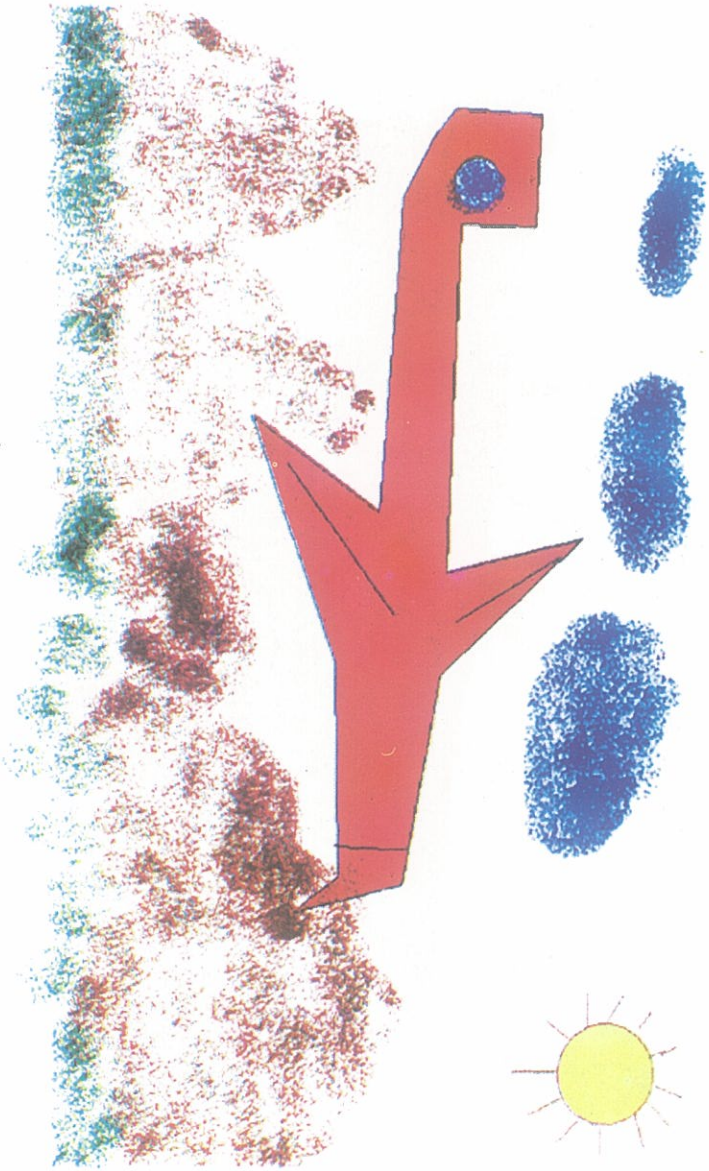

Ene Andrei

Ene Andrei

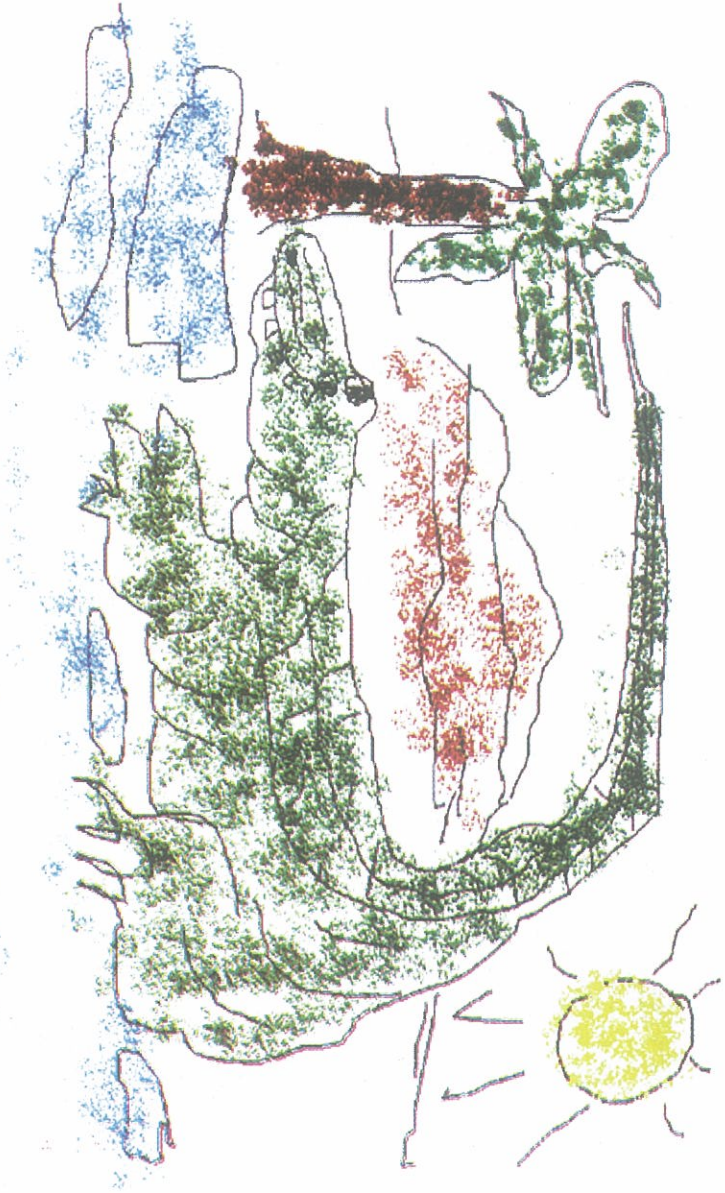

Croco

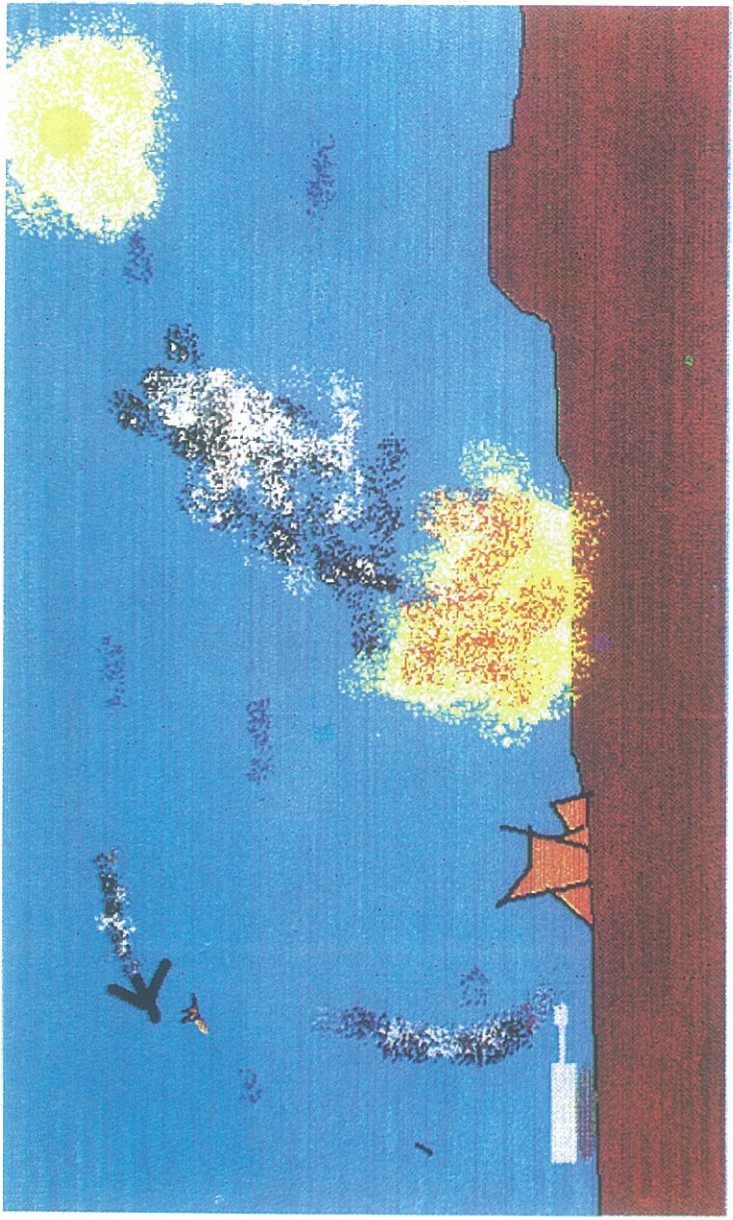

George – *Tanc în Afganistan*

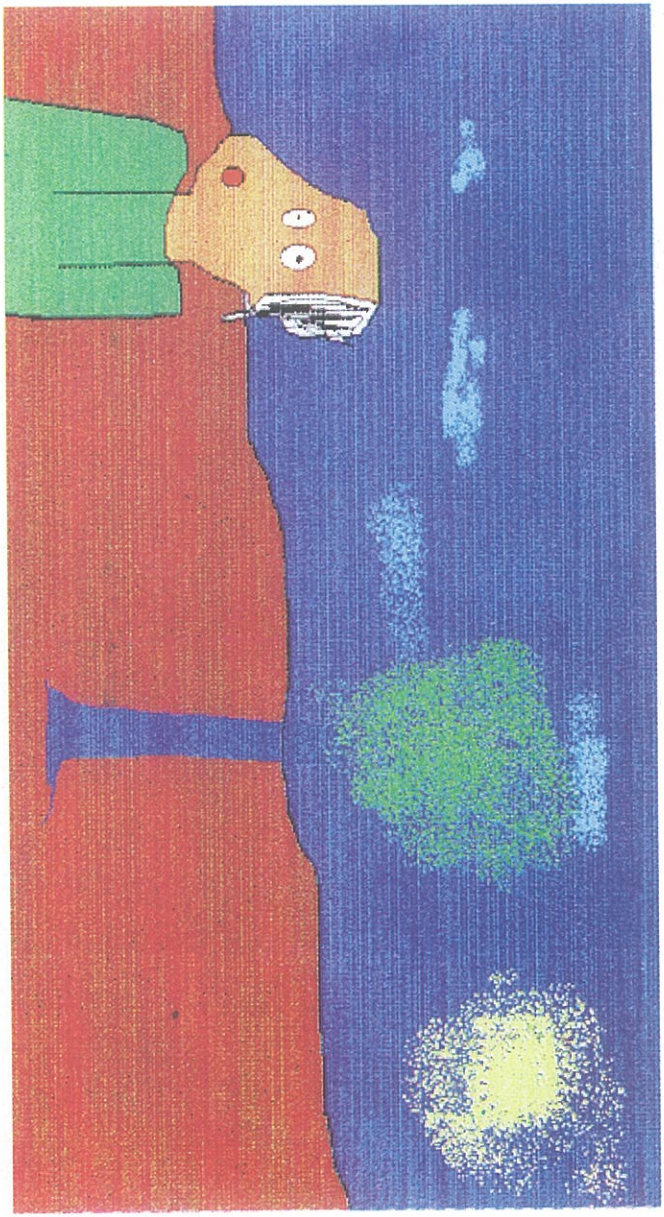

George – *Om*

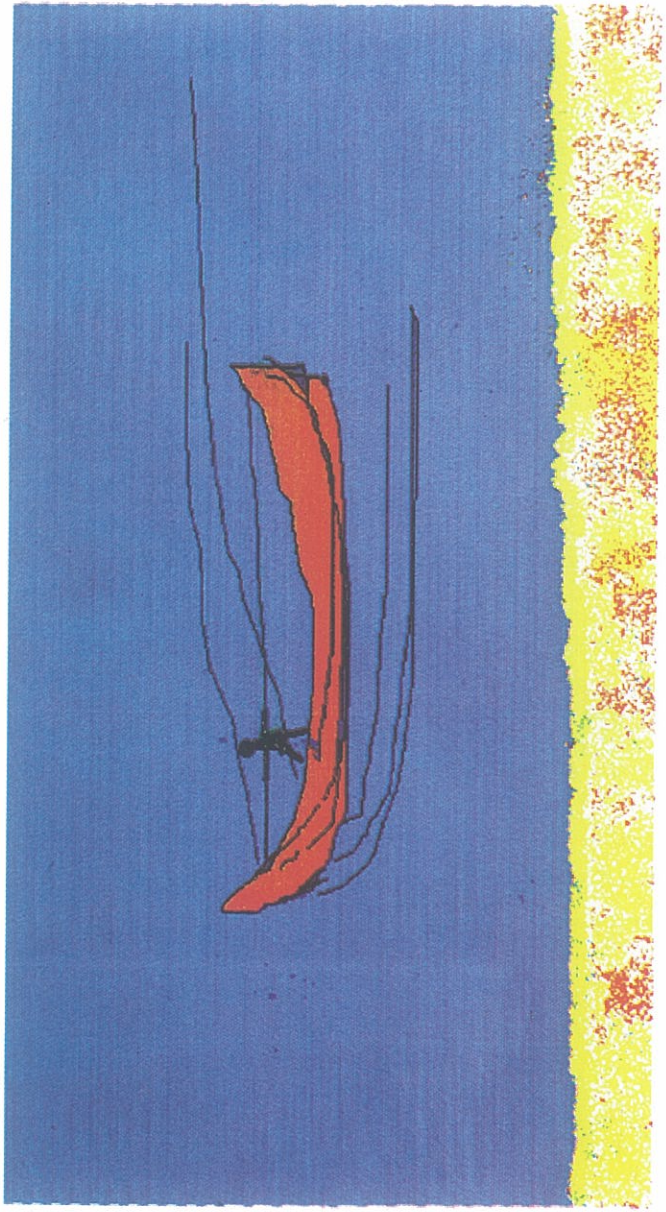

George – *Barcă*

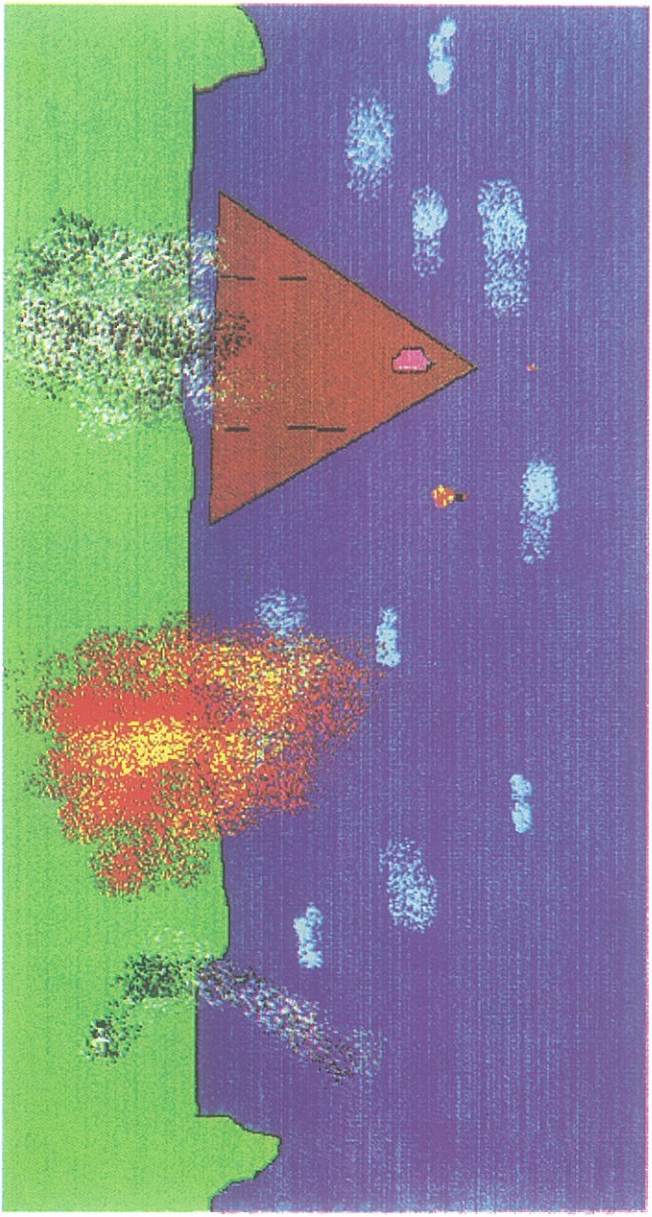

George – *Racheta*

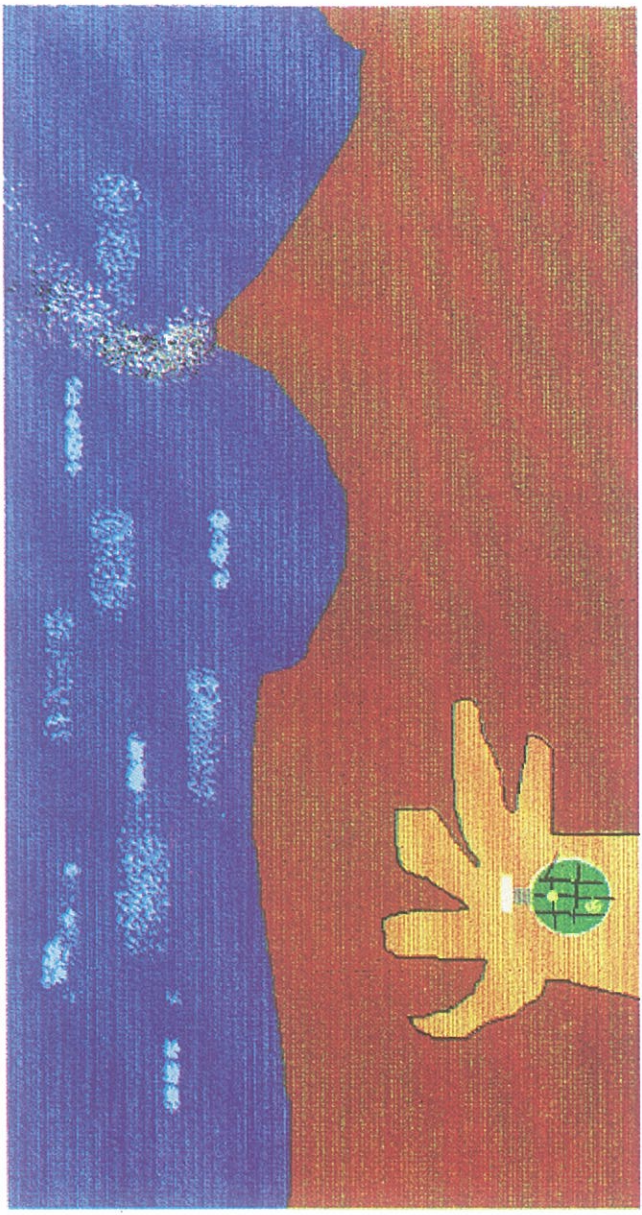

George – *Mână cu ceas*

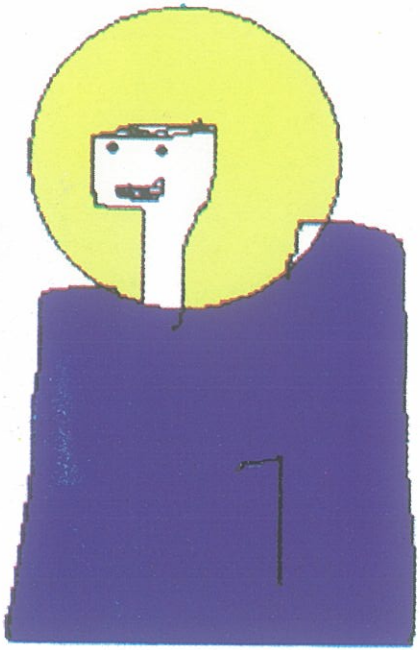

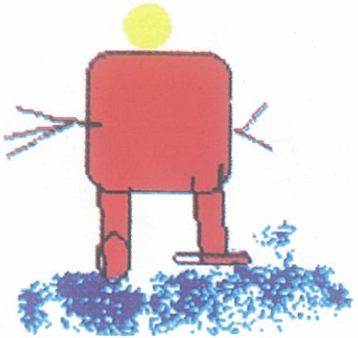

George – *Iisus cu un înger*

George – *Munte*

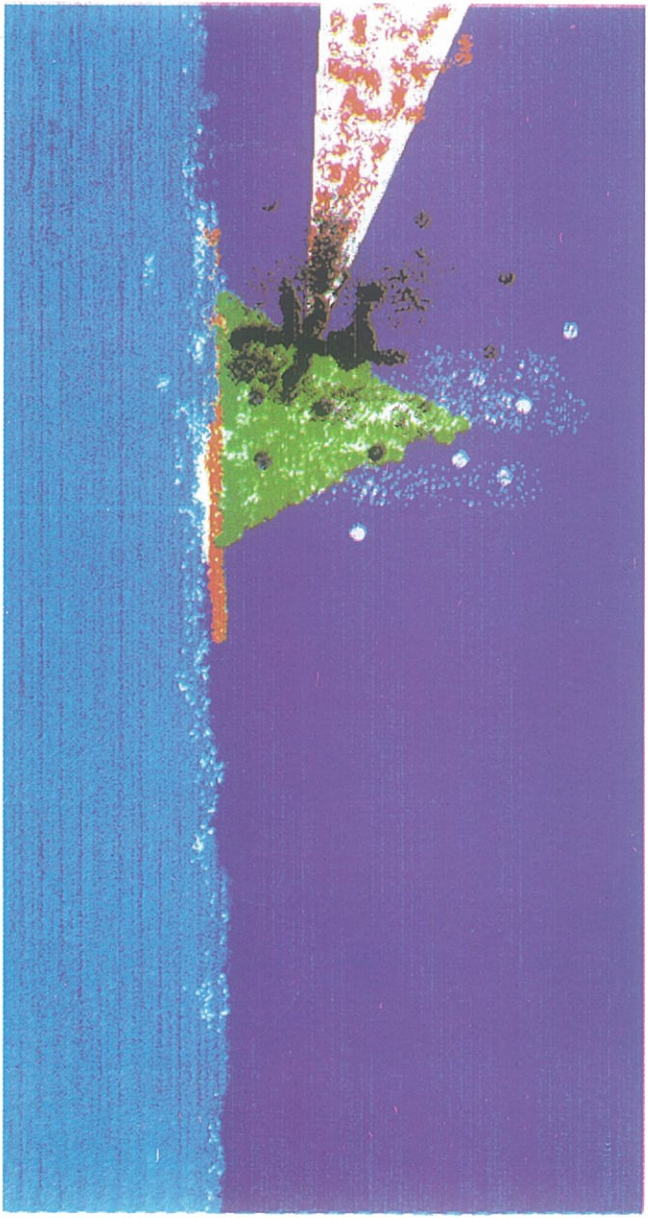

George – *Nov*

Elena Iacob

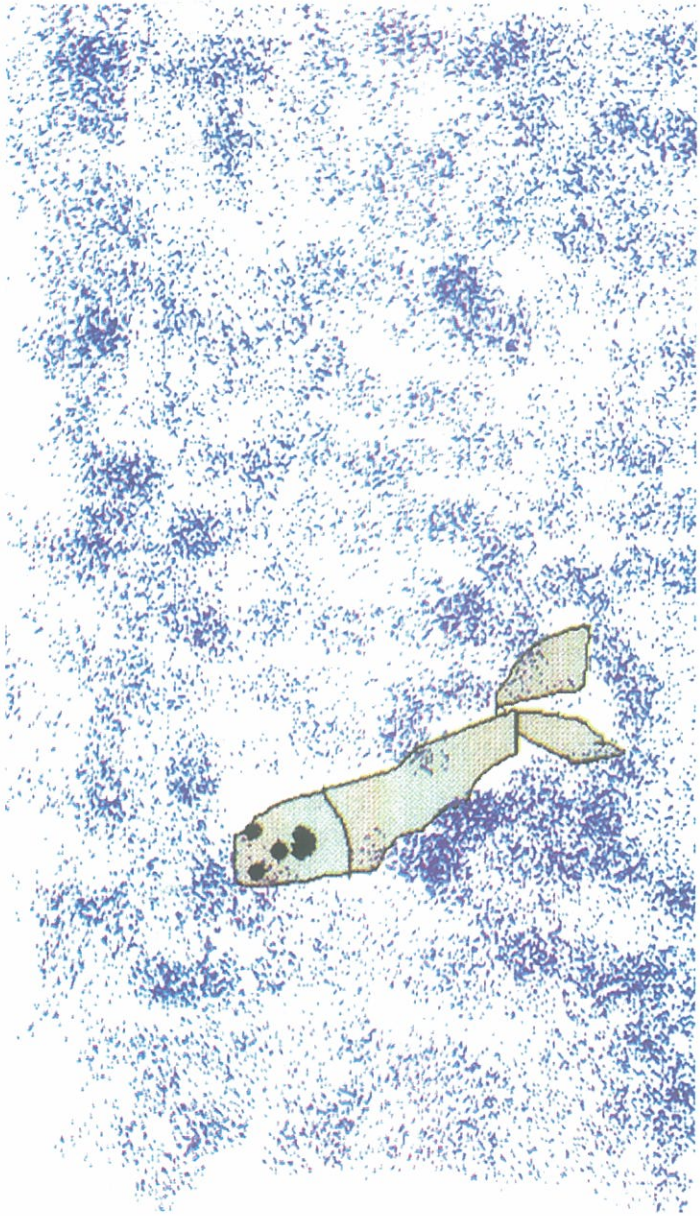

Alice Negru – *Peștișor*

George – *Avion aterizând*

11.01.2002.

– Andreea, te rog, spune-mi cum se numește această literă (era vorba de litera „N" – n.a.). Unul dintre „mititei" îi spune unui alt coleg (cu sensul de a nu-i mai șopti Andreei): „Taci, măi!"

Andreea, mândră:

– Dom' p'ofesor, litera se numește: „Taci, măi!"

15.01.2002.

Elena Iacob:

– Liagănul se liagănă.

Andrei Ene:

– Dom' profesor, noi facem g'evă dacă plecați de aici. Nu mai venim nici la ca'culatoare, da' nici la g'ădiniță.

17.01.2002.

– Răzvan, încă o dată îmi desenezi o casă de struți? M-am săturat de ele!

Răzvan:

– Ți-am spus că-ți fac o casă de struți. De câte ori să-ți repet? Nu este clar? – (5 ani).

18.01.2002.

– Albert, ce facem astăzi, desenăm sau scriem? Ce vrei să faci?

– Da, vreau!

Se joacă Hercules. Bogdan spune:

– Hai!

Marius îi ține „isonul": – Mai bine îi spui: „HAI HERCULE!" Urmare (toată grupa): „HAI HERCULE!, HAI HERCULE!" Am ieșit pentru două minute din clasă...

Cristi Moraru

Marius:

– Luminează-ne și pe noi, Mihnea, că noi nu știm... Luminează-ne, Mihnea, că noi nu știm...

21.01.2002.

Alice:

– Astăzi, eu merg la bibliotecă!

– Cu cine?

– Numai și numai cu prietenele mele. Dar, poate, am să-l iau, dar mă mai gândesc, și pe fratele meu...

Fratele, cu siguranță, cel puțin din spusele ei, este mai mare.

24.01.2002.

Mă zbat să-i „aranjez", „fiecare" cu „fiecare" la calculatorul său. Sunt trei copii și patru calculatoare funcționale. De regulă, „luptă" doi câte doi, pentru a deține „supremația" POWER! Se „bat", se „ceartă", dar, colaborează... Când îi las singuri în fața computerului, își pierd orice „duritate"... Atunci, eu devin „DOAMNA" (Francisc, de câte ori te-am rugat să nu-mi mai spui „Doamna"? Dragoș, puțin mai devreme l-am rugat pe Francisc același lucru. Vladimir! Rodica! Copii, uitați-vă un pic la mine! „Doamna" voastră poartă mustață?).

Revin... Patru calculatoare funcționale, trei copii „călare" pe ele...

Marius: – Dom' profesor, ia uitați!

Mihnea: – Dom' profesor, ia uitați!

(Problema, în „principiu", se rezuma doar la „gratularea" eforturilor, extrem de intense, atât timp cât erau doar ei, doar ei, singurei, în fața calculatorului).

Alex: – Dom' profesor, da' ia uitați-vă și la mine! (Toți, cinci ani).

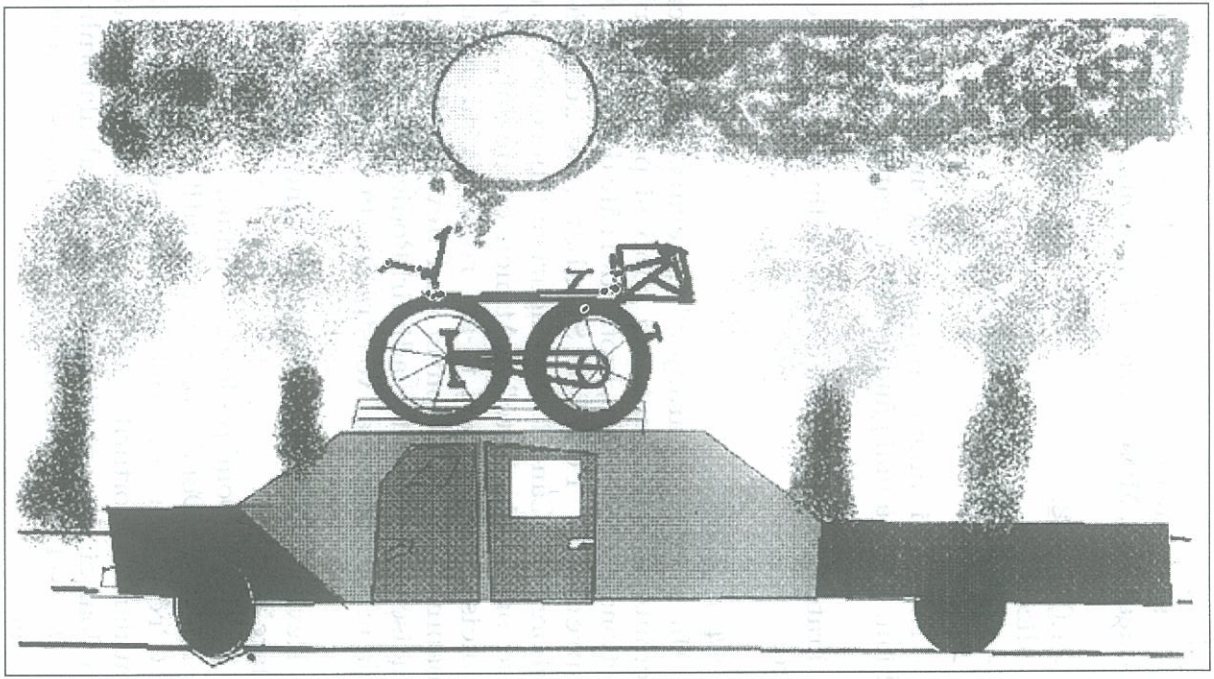

Paul Vălcan – *Mașină mergând la un concurs de ciclism*

Francisc:

– Dom' profesor, veniți să vă spun ceva... (Mi-a spus la ureche!). Știți ce a spus Dragoș? Dar vă rog! Veniți un pic mai aproape! A spus că se duce mâine seară cu două gagici la hotel.

Dragoș:

– Dom' profesor, vreau și eu să vă spun ceva... (Tot la ureche...) Știți ce a spus Francisc? A spus că și el se duce mâine seară la hotel cu două gagici.

Astăzi, pentru prima dată în viața mea, am îmbrăcat în cinci minute zece copii care se pregăteau să plece la teatru.

25.1.2002.

Răzvan:

– Dom' profesor, vreți să vă cânt ceva?

– Te rog!

Fără nici un complex, mi-a cântat „Ciobănașului îi place sus la munte, sus la munte, la izvor...", precum și „Vitezomanu' Gică, avea mașină roșie, mică, roșie ca focul, să-i surâdă norocul..."

Bogdan:

– Na, mă, că te-am caftat. Na! (Era vorba de jocul „Volfied").

Răzvan:

– Dom' profesor, iar l-am „cardit" pe centaur! (Jocul „Hercules").

Datorită „presiunilor psihologice", astăzi am redenumit, pe două din calculatoare, jocul „Hercules",

Bogdan Prună

cu alte două nume de „rezonanță" în grădiniță: Andrei Ene și Răzvan Iacob.

28.01.2002.

Răzvan:

– Dom' profesor, iar l-am cardit pe ăla rău! Dar, știți de ce? Pentru că eu sunt „șmecher de șmecher."

30.01.2002.

– Astăzi ați scris de v-ați rupt. Așa-i? Vă doare în cot!

(În cor): – Da, dom' profesor!

După nici un minut, Marius:

– Dom' profesor, mă doare cotul, tare mă doare!

4.02.2002.

L-am rugat pe Andrei Ene să-mi scrie un titlu, oarecare, din ziarul *Viața liberă*. El a ales un titlu „tare" pentru vârsta lui: „Politică și sex". Am râs pe înfundate... A scris, după care mă întreabă:

– Dom' profesor, aici scrie politică și sex? (râzând cu gura până la urechi). Deci, și la vârsta lor fragedă, se pricep...

Puțin mai târziu, același:

– Dom' profesor, cum se face Î din Ă?

– Am să vă aduc o profesoară, ca să scap de voi!

– Nu, dom' profesor!

– De ce?

– Pentru că sunteți cel mai bun profesor din lume. Mie îmi place atât de mult de tine – (*Elena Iorga*).

Mihnea:

– L-am făcut afiș pe taur. Știi ce înseamnă afiș? Înseamnă că te trimite prin poștă!

Apostol Ricard

5.02.2002.

– Copii, dar voi nu-mi dați nici o atenție?

Mihnea și Marius, categoric, într-un glas:

– Da!

6.02.2002.

– Elena, te rog să o ajuți pe Brândușa să scrie alfabetul. Mă ajuți, în primul rând, pe mine!

– Bine, vă ajut. Da' îmi dați bățul? (Era vorba de arătător). Normal că i l-am dat. Și să vedeți ce a urmat: „pedagogie"...

Gabriela:

– Vineri, merg la bunicii mei. Dom' profesor, vineri este ziua la bunicii mei. Și știu câți ani au, dar nu pe toți...

– Câți?

– Păi nu știu...

Răzvan:

– Dom' profesor, m-am prins ce fac. Fac un sport de fotbal (un teren de fotbal, altfel spus, un fond verde, „împănat" cu câteva linii albe).

– Tu cum te numești?

– Eu mă numesc Murariu Adrian Gabriel și sunt scriitor de taloane.

Mihnea, către Cosmin, împingându-l:

– De ce te uiți la mine, mă?! (Se uita în monitorul său).

– Mă uit pentru că trebuie să știu!

7.02.2002.

Îi cer lui Răzvan să scrie „RĂZVAN ESTE ȘMECHER DE ȘMECHER".

Bogdan Latu

El scrie: „RĂZVAN ESTE ȘMECHER DE RĂZVAN".

În continuare, îmi desenează un cerc, tăiat de niște linii groase, colorate divers.

– Ce reprezintă acest desen?

– Păi, mă mai gândesc, dar cred că este o chestie, o chestie care se învârte.

– Adică un ventilator?

– Da, un ventilator cu mai multe culori.

8.02.2002.

Alice:

– Dom' profesor, am să vă aduc un ghiocel, pentru că ați fost atât de bun și ne-ați lăsat să ne jucăm.

Andreea:

– Și eu am să vă aduc, pentru că mi-a adus tata mie aseară...

Răzvan:

– Îl fac friptură pe Făt-Frumos („lucra" intens, extrem de „ocupat" la jocul Hercules)... Și eu sunt tot la „Meduza-Buza", dar scheleții mă enervează tare... Dar dumneavoastră ce mai vreți, scheleților?... Eu sunt foarte nervos de la scheleții ăștia.

Bogdan:

– Săru' mâna! Știi cu cine m-am bătut eu azi? Nu? Cu mine! Că dacă îmi trag un pumn în gură... Ți-ai luat un telefon nou? Da, mișto! Vreau și eu să mă joc un pic cu el!

– Copii, astăzi (fiind vineri), faceți ce doriți voi... Scrieți, desenați sau vă jucați.

– Daa?

Și au început să danseze... (Fără muzică!)

Irina Drăgulete

– Albert, ce facem astăzi? Desenăm sau scriem?
(Ferm) – Da!

Eliodor:
– Da' dintre aceste animale (jucării din cauciuc – n.a.) ursul este cel mai puternic. Nu-i așa, dom' profesor? Doar are zece kilometri.

11.02.2002.
Adrian:
– Dom' profesor, eu am acasă un laptop meseriaș. Și mi-am pus în mașină un Pentium III, pentru că mie îmi place.

12.02.2002.
Răzvan:
– Astăzi scriu cu litera „E".
– Deci îți alegi cuvântul ELEFANT.
– Nu! Mă gândesc eu la altceva.
– Bine, gândește-te!
– Am ales. Voi scrie cuvântul ELEFANT.
(Am râs cu lacrimi.)

Andrei:
– Tu'ți groapa mătii... (Incidente la jocul „Hercules").
– Andrei, nu-ți este rușine? Zece flotări. Imediat!
– Nu vreau!
– Bine, dacă nu faci *imediat* zece flotări, îi spun și mamei tale și doamnei directoare.
(I-a executat ireproșabil și incidentul a rămas între noi. Și nici nu am mai auzit de atunci prostiuțe din gura lui).

– Marius, ce-i cu tine? De ce ești așa obraznic?

Cosmin Bădălău

– Păi, nu prea știu ce este cu mine!

13.02.2002.

– Cine a blocat calculatorul?

Andrei Mazuru:

– Alladin, dom' profesor, Alladin!

Alice:

– Puneți-l să facă flotări pe Alladin! („Alladin" fiind un alt joc extrem de savurat de copii).

Răzvan:

– Dom' profesor, cuvântul IEPURE începe cu litera „X"?

Adrian Murariu:

– Vă rog să-mi dați telefonul dumneavoastră. Vreau să sun la mine acasă.

– Las' că-ți trece!

– De ce, fiindcă nu este nimeni acasă?

19.02.2002.

Adrian Murariu:

– Mi-am adus astea. (Șervețele igienice – n.a.). Știți pentru ce sunt? Vă spun eu, sunt pentru suflarea nasului.

Albert:

– Ce faci aici, nu lucrezi? (Era în poziția „Gânditorului", cu o mânuță sub bărbie).

– Nu, eu stau aici și mă gândesc...

– La ce te gândești?

– Eu stau și mă gândesc la mami și la tati...

20.02.2002.

Andreea:

– Ce desenez? O casă, când s-a făcut noapte!

Matei Iconaru

Elena:

– Tăticu'... ah, pardon... Dom' profesor, ia uitați-vă cât am mâncat din spațiul ăsta. Yes, yes, yes!...

Răzvan:

– Dom' profesor, este bine? L-am ajutat eu, cu degețelul lui... Dar, după asta pot să scriu „MERCEDES?"

– Astăzi am patru godăcei la calculator. (Peste nu mai mult de trei minute, toți patru se plimbau pe covor, în patru labe, guițând).

– Albert, ce se întâmplă cu tine? Te-ai plictisit?

– Cam da... (În timp ce căsca alene).

21.02.2002.

De regulă, copiii își uită în sala de curs jucării, batiste, pulovere, lucruri pe care le returnez imediat. Asăzi, însă, este prima zi când mie mi-a dispărut ceva. Este vorba despre niște cărticele scrise în limba germană, cu mici povestioare și desene, extraordinar de bine realizate. Două sau trei din ele mi-au dispărut. Este ciudat cum un copil de cinci anișori are această tentație. Să fie vorba de instinct? I-am întrebat pe toți, dar nici unul nu a recunoscut că ar fi făcut așa ceva... Oricum, tentația a fost prea mare. Mă bucur că sistemul de valori este cu totul altfel la ei, la micii mei talibani, decât la noi, la adulți, altfel aș fi rămas, de multă vreme, fără telefonul mobil sau fără sume de bani, pe care, neglijent, le las pe catedră. Cert e că o să am acasă un mic „scandal" cu fiu-meu, datorită absenței acelor cărți.

Anton Florian

*
* *

Am găsit cărțile. Erau ascunse în spatele unei măsuțe. M-am dus imediat la cel pe care îl suspectam și l-am întrebat:

– De ce?

– Pentru că am făcut curățenie...

– Bine, dar te-am rugat eu să faci curățenie?

– Nu, dar am fost gospodar.

22.02.2002.

Bogdan:

– Dom' profesor, poți să mă încalți și pe mine, *te rog*! (Șireturi desfăcute!).

Ruxandra:

– Bogdane, dă-mi și mie cartea aceea. Te rog!

– Nu vreau!

– De ce?

– Pentru că așa...

Adrian Murariu:

– Domnule profesor, să știți că sâmbăta viitoare, tata mi-a promis că mă duce la mamaia. Și am să stau mai mult, nu numai patru zile.

– Când ai spus că te duce? Sâmbăta viitoare?

– Sâmbăta viitoare sau duminica viitoare. Știți? Știți? (Mă fac că nu-i răspund. Vine la urechea mea):

_ Știți?! Știți, domnule profesor?

– Adrian, dă-mi te rog prezența!

– V-o dau. Poftim!

– Mulțumesc!

– Dar, știți, acest calculator poate fi devirusat, ba nu, deruvisat, printr-un program de nu știu care.

Robert Sprânceană

– Te rog, lasă vorbăria. Treci la calculator și lucrează. Nu te mai plimba prin clasă.

– Lăsați-mă în pace! Am treabă la calculatorul meu. (Era vorba despre un computer nefuncțional. Calculatorul, pur și simplu, era așezat deasupra monitorului). Am treabă cu discheta aceea, pe care trebuie s-a devirusez (în sfârșit!!! – n.a.). O devirusez cu ANTIVIRUS EEEEXPERT!!

Peste cinci minute, referitor la hands-free:

– Știți, acesta seamănă cu o repercutantă mică, numai că nu se învârte feroaica...

Gabriel Potârniche:

– Ce număr aveți la telefon?

I-l spun.

– Și mai cât? Dar pe sora mea o știți? O cheamă Maria Magdalena Potârniche.

Bogdan Prună:

– Și este mai mare decât tine?

– Da.

– Cât?

– Uite, cu atâta. Și ridică mânuța cu câteva degete deasupra capului.

Adrian:

– Ia uitați-vă cum deschid eu geamul. La fel fac și acasă. La fel deschid eu geamul când am să fiu mare. Geamul de la Beta Center.

La câteva minute, după ce ora s-a terminat, revine în fugă:

– Mi-am uitat pixul! Mi-am uitat pixul!

După ce îl recuperează de unde l-a ascuns, răsuflă, și-mi spune:

– Meu! (Adică „pixul meu").

Cătălina Șușnea

25.02.2002.

Ștefan:

– Aaaa, uraaa, dom' profesor de la calculatoare... Dar știți, îmi pare extrem de rău, dar mâine aduc banii pe calculator.

Marius:

– Dom' profesor, când ne primiți la calculator? (Era abia ora 8,10). Am venit... Gata!

Gabi:

– Dom' profesor, mi-am schimbat pantalonii, ăștia sunt alții.

Andrei Mazuru:

– Poimâine lipsesc. Merg un pic până la țară, ca să iau niște grâu pentru găini și iepuri.

Elena:

– Dar și eu mi-am schimbat pantalonii, dar sunt un pic mai largi. Ia uitați-vă...

La ora 8,44 am unsprezece copii în sala de curs. Șapte din ei au intrat, pur și simplu, „după" și s-au așezat în fața calculatoarelor. Evident că înainte mi-au strigat un „Săru' mâna!", după care m-au ignorat complet. I-am servit cu sărățele. Cu excepția lui Cosmin, care a venit direct (fără să-și aștepte rândul), băgându-și ambele mânuțe în pungă, și a lui Adrian, care mi-a șoptit „Mulțumesc!", luându-mi apoi punga din mână, toți copiii s-au purtat decent.

Unul dintre părinți (o mămică) mi-a relatat ce i-a spus copilul, imediat ce a intrat în grădiniță:

Alin Pruneş – *Rinocer*

– Eu mă duc la calculator. Nu mai merg la grădiniță. Știu că este dom' profesor acolo, că m-am uitat pe gaura cheii...

În legătură cu jocul GPCGA (raliu de formula I):

– Dom' profesor este tractorist. A ieșit la câmp... (De fapt, ieșisem în „decor", cu scopul de a-i învăța cu adevărat jocul pomenit anterior).

– Tractorist ești tu, copile... Eu sunt pilot de formula I.

Alice (replică la replica mea):

– Și cu toată familia ta, măi.

Mihnea:

– Vă rog frumos, pot să citesc din cărticica aceea?

– Da, sigur, chiar te rog!

(Respectiva cărticică era în limba germană).

Puțin mai târziu:

– Mihnea, cine țipă, Mihnea? Spune-mi, te rog, dar repede! (Normal, se înțelege că el țipa).

– Alexandru Ioan Cuza și Ștefan Bănică jr.

– Sigur, doar ei doi țipă?

– Da, mai mult decât sigur (răspuns dat împreună cu Marius).

I-am învățat jocul GOLF. Pur și simplu, joci golf pe calculator. La un moment dat, i-am reproșat lui Mihnea:

– Măi, omule, măi! Distrugi pădurea omului, măi, omule, măi!...

În timpul orei, puțin mai târziu, urmărindu-l, i-am auzit micuțul monolog:

– Măi, omule, măi, distrugi pădurea omului, măi! Ce faci aici, măi, omule, măi?!

Radu Manolache

4.03.2002.

– Copii, sunteți culmea culmilor, mă exasperați!

R. (Marius):

– Da, suntem culmea culmilor, dar, dom' profesor, ce înseamnă „culmea culmilor"? Este o prostie „culmea culmilor"?

4.03.2002.

George:

– Dom' profesor, astăzi avem musafiri. Ce musafiri?

– Musafirii sunt niște femei care intră în clasă.

Dragoș Pintilie:

– Dom' profesor, îmi cumpărați și mie un calculator, ca să am acasă? Pentru că eu nu am calculator acasă.

Iuliana Pricop:

– Dom' profesor, Loredana a spus că eu i-am spus „FĂ", dar nu i-am spus.

Loredana:

– Ba nu! Crezi că nu te-am auzit? Crezi că sunt surdă?

– Ba nu i-am spus!

Adrian Murariu a venit la clasă cu un sul de hârtie igienică. L-am întrebat: „De ce?" „Pentru că așa am vrut!" „Mi-l dai mie?" „Da, poftim!"

I-am arătat o sursă. (Sursa de alimentare ac/dc.)

– Da, dar ia uitați-vă, această sursă are un radiator. Radiatorul este ventilatorul calculatorului. Știți, știți, domnule profesor? Asta știe și tăticu, pentru că s-a uitat când a cumpărat calculatorul.

5.03.2002.

Andrei Mazuru mi-a scris: „GRĂDINIȚA MEA ESTE", după care a luat o carte, s-a uitat atent și a intervenit cu replica: „Dom' profesor, pot să desenez?"

Prodan Dragoș, discutând cu d-na asistentă:
– Știți ce mă fac când am să fiu mare?
– Nu!
– Pușcăriaș și dezertor.

Gabi Pricop:
– Eu mă fac șmecher!
– Ce înseamnă șmecher?
– Bărbat adevărat.

Ora 11,00.

Adrian Murariu lucrează foarte preocupat la calculatorul stricat, în fața monitorului închis. Dragoș Prodan execută „ireproșabil" 10 flotări, pentru că a țipat. Cosmin și Alex tocmai au doborât CENTAURUL din jocul „Hercules". Mihnea și Marius vor să joace, ca de obicei, alt joc decât cel pe care îl încarc pe calculatorul repartizat lor.
– Adrian, scoate degetul din gură!
– Dom' profesor, dar eu când mă joc? (Rodica).
– Adrian, te rog, lasă-mi telefonul în pace!
Răspuns:
– *No, men, is my phone!*
Peste puțin timp, îmi ia ochelarii de soare și și-i pune.
– *Is my glases.*
– *Hei, men, is my glases!*
Vorbesc singur, și nu pentru întâia oară.

6.03.2002.

Andreea Brândușă:
– Dom' profesor, pe Andrei Mazuru nu-l cheamă Andrei Mazuru.
– Dar cum?
– Îl cheamă HERCULE!

Adrian Murariu (vine doar de 2–3 ori pe săptămână), a făcut o mare, mare criză de isterie. Plătește la jumătate, deci, în consecință, astăzi nu l-am primit. Doamna educatoare l-a potolit. Atât pot să remarc:

– Ce vrei, Adrian, ce dorești?

– Nu vreau nimic, dar vreau!

15.03.2002.

– Dom' profesor, ne mai aruncați în sus?

– Nu, lăsați-mă, pentru că sunt foarte supărat pe voi.

– De ce?

– Pentru că nu ați achitat nici măcar pentru o jumătate de lună taxa. Nici măcar unul din voi.

– Bine, o achităm mâine, dar ne aruncați în sus?

– Nu!

Francisc:

– Dacă eu vă aduc banii mâine, de ce nu mă aruncați în sus astăzi?

Copiii de la grupa mare:

Adrian:

– Am căzut! M-am împiedicat de firul acela, și am căzut. Am vrut să mă sprijin de boxă și am căzut cu tot cu boxă. Pentru că nu sunt în troleibuz, ca să am bancă, să mă țin. Am căzut pe parchet tare, cu tot cu boxă, și m-am rănit la cap. M-am rănit tare la cap. Și-mi trebuie medicamente pentru asta. Pentru că nu am fost în troleu, ca să am bară, ca să mă țin.

Am închis lumina, fiind prea puternică lumina de afară.

Boncu Ștefan:

– Mamă, ce întuneric e!

– Adrian, de ce nu ești cuminte, Adrian?

George:
– Dom' profesor, are nevoie ca să se mărească Hermes, ba nu, Hercule.

Francisc:
– Dom' profesor, luați-l pe nenorocitul ăsta de lângă mine...

25.03.2002.
După o săptămână de vacanță...

Gabriela Spiță:
– Dom' profesor, ce îmi este dor de domnișoara de la gimnastică.

Andrei Mazuru:
– Dar mie îmi este dor de dom' profesor. Pentru că de el îmi place.

Andreea Brânduș:
– Și mie îmi este dor de doamna, dar nu știu de care...

– Ce ați făcut în timpul vacanței? Ați făcut lecții?

G. Mitescu:
– Noi am făcut ce am vrut!
– Și tu ce ai făcut? Eu, spre exemplu, nu am vrut nimic, așa că nu am făcut nimic.
– Și eu, spune Andrei Ene.
– Nici eu, pentru că am fost răcită. (Alice).
– Iar eu am fost la țară. (Răzvan Iacob).

Mi-am revenit. Mi-au lipsit enorm, timp de o săptămână. Mă simțeam singur, prea singur fără acești mici „mari" scandalagii. La ora aceasta, 9,45, am șase copii. George

cântă; Răzvan recită „Vitezomanu' Gică"; Bogdan mă întreabă de ce am ultimul tip de telefon; Albert privește în zare prin monitor; Alice este tăcută; Bogdan iar țipă; George dărâmă un scaun; Bogdan iar mă întreabă de ce am ultimul tip de telefon mobil, iar eu vorbesc singur. Vorbesc singur, dar sunt bucuros. Sunt fericit!

Mihai Marius:

– Dom' profesor, vreți să vă spun ceva? Azi dimineață am dat de necaz! Adică m-am împiedicat, am căzut, m-am lovit la genunchi și mi-a rămas semn. Eu joc primul, pentru că eu sunt rege. În povești există un singur rege, și acela sunt eu.

– Da, îi răspunde Mihnea, dar poveștile nu sunt adevărate, așa că eu sunt rege!...

Francisc:

– Ia lăsați-mă, băi, că eu plec într-o călătorie frumoasă... (apropos de Astrorock). Dom' profesor, ia uitați-vă unde plec eu... Plec într-o călătorie cu o navetă spațială..., departe, departe...

– Măi, copii, ce faceți acolo, măi, copii?

Loredana: – Rău facem, dom' profesor, rău facem!

Am fost acuzat de un părinte (?) că aș fi mirosit a băutură într-o dimineață. Nu știu cine este, pentru că altfel l-aș invita la sala de arte marțiale. Cum aș putea face așa ceva unor copii?

6.03.2002.

La ora 8,15, Mihai Marius și Mihnea (deși au oră de la 10,00), au venit ținându-se de mână și, într-un glăscior, tărăgănat, mi-au spus:

– Dom' profesor, când ne primiți la calculator?

La ora 8,20, Francisc a intrat în clasă și mi-a spus:

– Dom' profesor, când mă primiți la calculator? (El are ore de la 11,00).

La ora 8,35, Cosmin m-a întrebat:

– Dom' profesor, mă primiți și pe mine la calculator?

27.03.2002.

Bogdan Prună:

– Pot să-ți spun ceva? Uite, ți-am înregistrat niște baterii acasă. Uite, ți-am adus patru Toshiba, ca să vezi dacă sunt bune.

Gabriela Spiță:

– Știți ce-am făcut eu aseară? M-am dat cu oja lui tata. Adică, nu este ojă, este un lac de unghii, alb ca apa.

29.03.2002.

Alice a venit în clasă împreună cu un copil, Ionuț, care nu este înscris la cursul de calculatoare. Am aflat că are patru ani. După un sfert de oră, foarte serioasă, îmi spune:

– Dom' profesor, mă duc să-l duc pe ăsta mic la clasă.

După două minute, revine împreună cu el.

– Nu vrea, cică îi place la calculator.

George M. mi-a cântat astăzi în secret: „Beau, beau, mi-am înșelat iubita, la un hotel, cu una seniorita..." Fără cuvinte...

Alice, în replică:

– Numai prostii știți să cântați voi. Și Dan, fratele meu, îl cântă pe ăsta...

Andrei Mazuru are o familie. El este tatăl, Andreea Brândușa – mama, iar Gabriela Spiță – copilul. Când joacă

GPCGA (raliul de formula I), foarte serios, sobru și politicos, le invită pe cele două la plimbare:

– Hai, mamă, și tu fetiță, așezați-vă în spatele meu, ca să mergem la plimbare. Țineți-vă bine, pentru că am să „bag" viteză mare.

Puțin mai târziu, „obosite", în urma „plimbării", cele două se retrag într-un fotoliu, ca să se odihnească, ținându-se în brațe. Nu trec două minute și Andreea, agitată, se ridică și, grăbită, îi spune Gabrielei:

– Vai, fetiță, am uitat să pregătesc mâncare pentru tata. Și el trebuie să vină de la servici. Stai aici, și fii cuminte. Eu am treabă.

29.03.2002.

Cei șapte din grupa a IV-a au preferat calculatorul, în defavoarea gimnasticii. Până la urmă, două fetițe m-au „părăsit": Loredana și Iuliana. Dimineață, îmi săriseră în spate, în sala de mese, efectiv nu mai puteam scăpa de ele. Dar, probabil, jignite pentru că le-am pus să facă flotări, în urma obrăzniciilor de neimaginat (uneori sunt exasperat de cei din grupa a IV-a), m-au „părăsit". Sunt convins că nu au ajuns la gimnastică. Se joacă, probabil, pe undeva...

1.04.2002.

Adrian Murariu, după o tentativă timidă de a-l trimite la clasă:

– Sunt supărat pe toată lumea și am să fug de pe globul ăsta pământesc. Am să fug pe planeta Marte și am să stau cu extratereștrii. Acolo vreau eu să trăiesc liniștit.

– Adrian, dar pe Marte nu ai să mai fii obraznic?

– Nu, pentru că acolo am să stau eu liniștit.

– Și când pleci pe Marte?

– Diseară, sigur diseară...

2.04.2002.

Am fost căutat la telefon. Am răspuns din clasă. Am vorbit un pic mai tare, așa că, în liniștea lăsată în jur, copiii mi-au putut asculta discuția. La sfârșitul acesteia, Răzvan mă întreabă, pe un ton foarte natural:

– Dom' profesor, cine a fost?, iar Albert, simultan cu întrebarea lui Răzvan, îmi arată un degețel, un pic bont:

– Dom' profesor, mai demult, altă dată, m-am lovit la deget.

L-am pupat pe degețel, ca să-i treacă și, evident, i-a trecut.

Adrian Murariu:

– Știți, eu mi-am făcut lecțiile.

Am citit pe monitor o singură o propoziție: „Eu sunt constructor."

– Adrian, ai spus de ieri că ai să pleci pe Marte. Cum se face că ai revenit printre noi?

Adrian:

– Nu am plecat încă, pentru că trebuie să ajung la NASA, și după aia plec.

– Când pleci?

– Acum!

3.04.2002.

Dragoș (după trei săptămâni):

– Dom' profesor, v-am mai spus mai de mult ceva!

– Nu mai reține, te rog să repeți!

– V-am rugat să-mi cumpărați un calculator, pentru că nu am acasă...

– Bine, îți cumpăr!

Andrei Mazuru îl întreabă:
– Îți cumpără, dar ce vrei să faci cu el?
Răspuns:
– Cum adică ce să fac? Desenez!

Andreea:
– Pe mine mă doare capul, și nu știu de ce! Doar v-am spus că mă doare capul.

Gabriela Spiță:
– Da și pe mine mă doare pantalonul. Uite, aici!

Tot ea:
– Dom' profesor, sâmbătă, tăticul meu se urcă în autobuz și conduce. Până acum, a fost școlar, a învățat, iar sâmbătă se urcă în autobuz și conduce. Acum este la facultate. Până acum a fost cu mașina, dar, de acum, va fi cu autobuzul.

Eliodor este foarte obraznic.
– Eliodor, stai la colț sau faci flotări. Zece flotări.
– Bine, fac flotări, dar nu zece, ci 100. 100 fac!
Și numără:
– 1, 15, 25, 100. Gata!
– Eliodor, ai făcut 100 de flotări?
– Nu, numai până la 20.

4.04.2002.
– De ce ești supărat, Adrian? Cine te-a supărat, Adrian?
– Mămica și tăticu!
– Când?
– La 6.
– La 6?
– Da, la 6 azi dimineață.
– Și de ce te-au supărat?
– Pentru că trebuia să vin aici!

Astăzi, Adrian a lucrat mai mult pe agenda mea personală, precum și pe telefonul meu. La un moment dat, m-a întrebat care este numărul meu de telefon. I l-am spus.

– Și eu știu numărul meu de telefon, dar este mai lung.

– Care?

– Este, să mă gândesc. Vreau să mă gândesc. Și m-am gândit: 311044.

5.04.2002.

Trecând grăbit pe unul din holurile grădiniței, am zărit în treacăt un copilaș de trei ani, cărând un scăunel în bucătărie. După câteva secunde, am auzit apelativul:

– Mamaaa, tataaa, tataaa, tataaa...

Nu mai trec prin sala de mese când micii mei talibani iau masa. Va trebui să intru în grădiniță pe o ușă și să ies pe alta. Pur și simplu, sar pe mine. Și nu numai unul, ci trei, patru, cinci. Mă trag de mâini, mă agață de picioare, gata să mă pună la sol. Efectiv, în acele momente, mă simt precum Gulliver în țara piticilor.

– *Francisc*, iar ești obraznic! Vrei să faci flotări?

Intervine în discuție *Bogdan Prună:*

– Pot să fac eu? Te rog, îmi dai voie mie, te rog frumos!

– Bine, fă și tu.

– Câte? Zece sau douăzeci?

– Câte vrei tu, dar ar fi bine să faci douăzeci!

După o simulare de două-trei flotări, se ridică și, triumfător, se laudă:

– Gata, am făcut douăzeci de flotări. Na!

La ora 9,15, am fost la grupa mare, ca să iau numai doi copii, respectiv pe cei care urmează programul integral. În momentul acela fiecare avea în față câte un pahar cu suc. Înainte de a intra cu tot corpul în clasă, precum niște resorturi vii, toți șase au sărit de pe scaune și s-au pregătit să fugă în sala de calculatoare. Parcă erau niște atleți bine înfipți în block-start-uri, atleți prezenți într-o finală olimpică la 100 m plat.

– Stați liniștiți! le-am spus. Numai doi dintre voi trebuie să vină astăzi. S-au pleoștit instantaneu. Le vedeam fețișoarele dezamăgite și ochișorii plângăcioși. La rândul meu, m-am înmuiat și eu. Nu am rezistat. „Bine, haideți! Toți...!" A urmat un IHAAA! prelung și nu am mai zărit decât „praful" în urma lor. Exact ca la desene animate. Nu le-au mai trebuit nici suc, nici bomboane, nimic. Nu știu ce am să mă fac cu ei?!!

8.04.2002.

Ene Andrei:

– Dom' profesor, pe mine toată noaptea m-a durut măseaua.

Gabriela Spiță:

– Iar eu m-am tăiat la două degete. Unul mi-a trecut și a venit celălalt.

9.04.2002.

Răzvan:

– Dom' profesor, eu nu mai sunt șmecher de șmecher.

– Dar ce ești?

– Acum sunt american. Dar, știți, astăzi este ziua lui mama mari.

– La mulți ani! Să-ți trăiască!

– Mulțumesc!

Adrian:

– Plec cu autobuzul, ca să duc gunoiul.

11.04.2002.

Răzvan:

– Dom' profesor, când vă luați acordeon?

– Dar de ce?!!!

– Păi, vreau să-mi cântați la acordeon.

Dragoș:

– Și tata are acordeon. D'ai ascuns după pat, lângă o vază. Tata este 'nebunit să cânte cu bașii...

12.04.2002.

Francisc:

– Dom' profesor, nu-i așa că în America este cel mai frumos?

– Nu, nu cred că este așa! Unii spun că cel mai frumos este la noi, în România, sau la Paris, Veneția sau în India.

Vladimir:

– Sau la Siret, pentru că acolo sunt clădiri din lemn și din piatră.

Adrian:

– Da', știți, în America nu este frumos, pentru că sunt șerpi.

16.04.2002.

Nu le-am mai pus de multă vreme muzică. Parcă ar fi sărbătoare. Observ tot felul de dansuri, începând cu cele „de peșteră", până la hard-rock. E culmea, dar copiilor le place muzica anilor '70. Am rămas cu gura căscată... Sunt mulți părinți care habar n-au de muzica asta care-i încântă pe micuți.

18.04.2002.

– Copii, vă rog mult, mult! Mă dor măselele, de nu mai pot. Vă rog frumos, măcar astăzi să nu țipați... Mă dor tare, tare, dinții... Vă rog frumos!

Francisc vine la mine și-mi spune, arătându-mi degețelul:

– Și pe mine mă doare. Uite, aici.

Indiferent cât de tare mă dor dinții, am izbucnit în râs.

Francisc, către *Adrian:*

– Te las să te uiți cum joc, dar, te rog să nu mai comentezi.

Adrian:

– Dar ce, eu nu am voie să comentez? Ce, eu nu sunt OM? Bine, am să te ascult, nu am să comentez.

După care pleacă de lângă el.

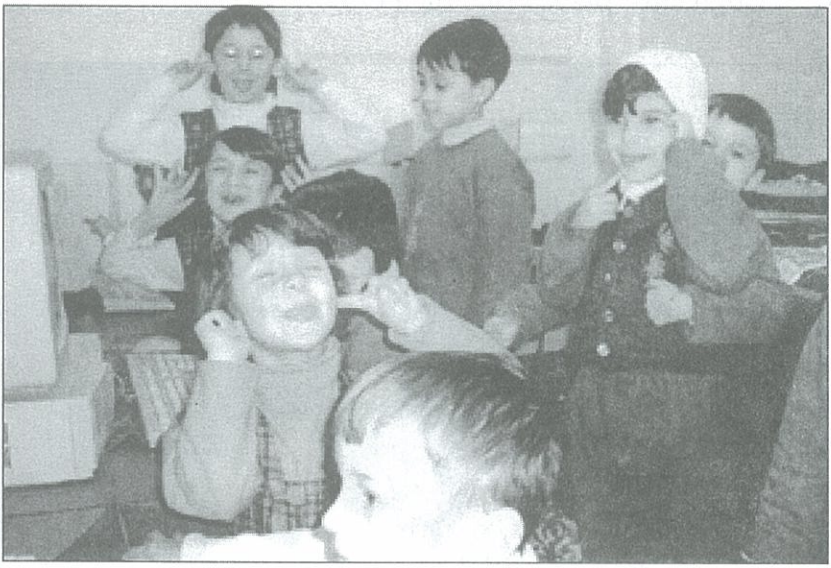

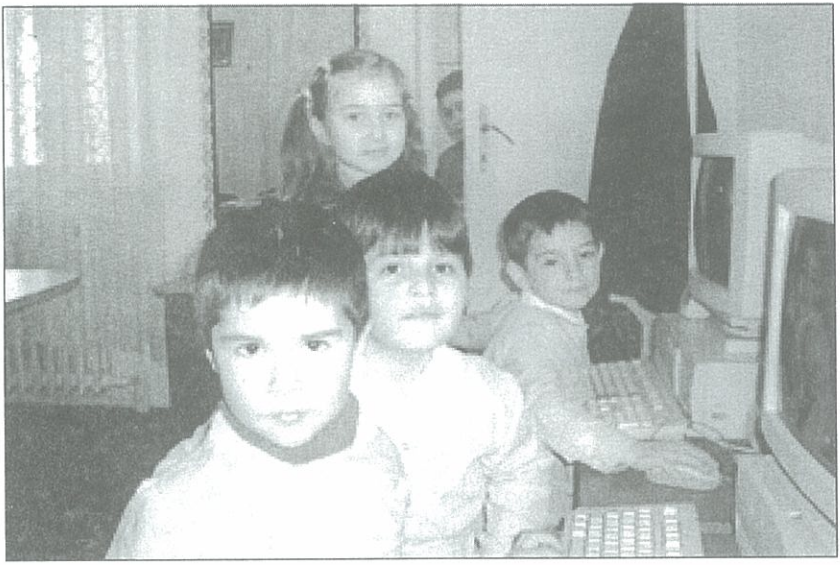

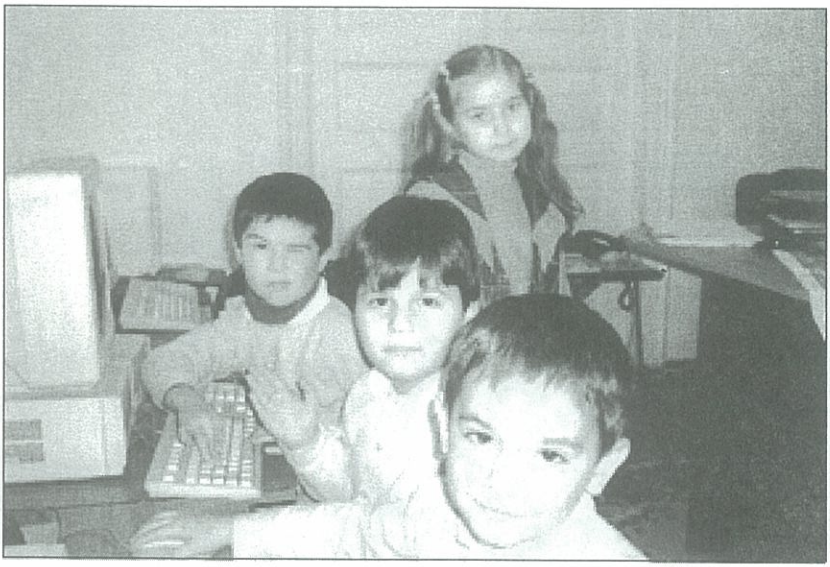

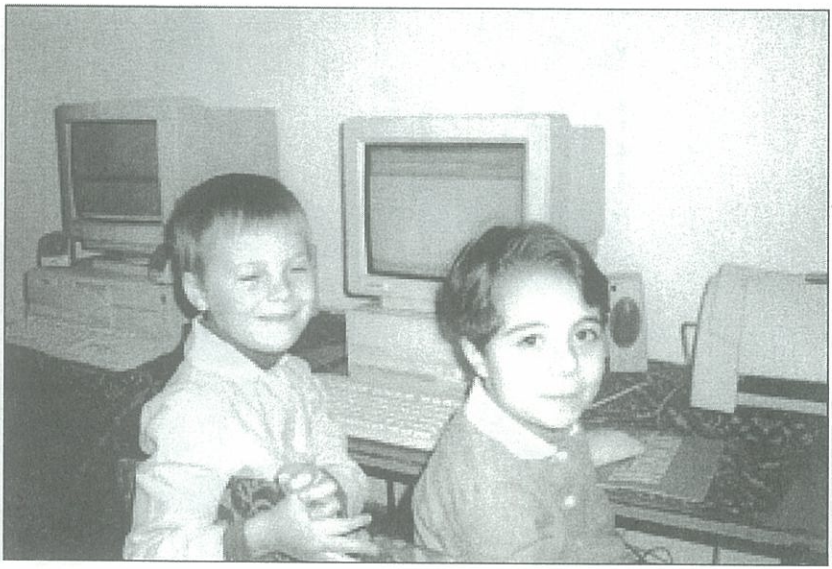

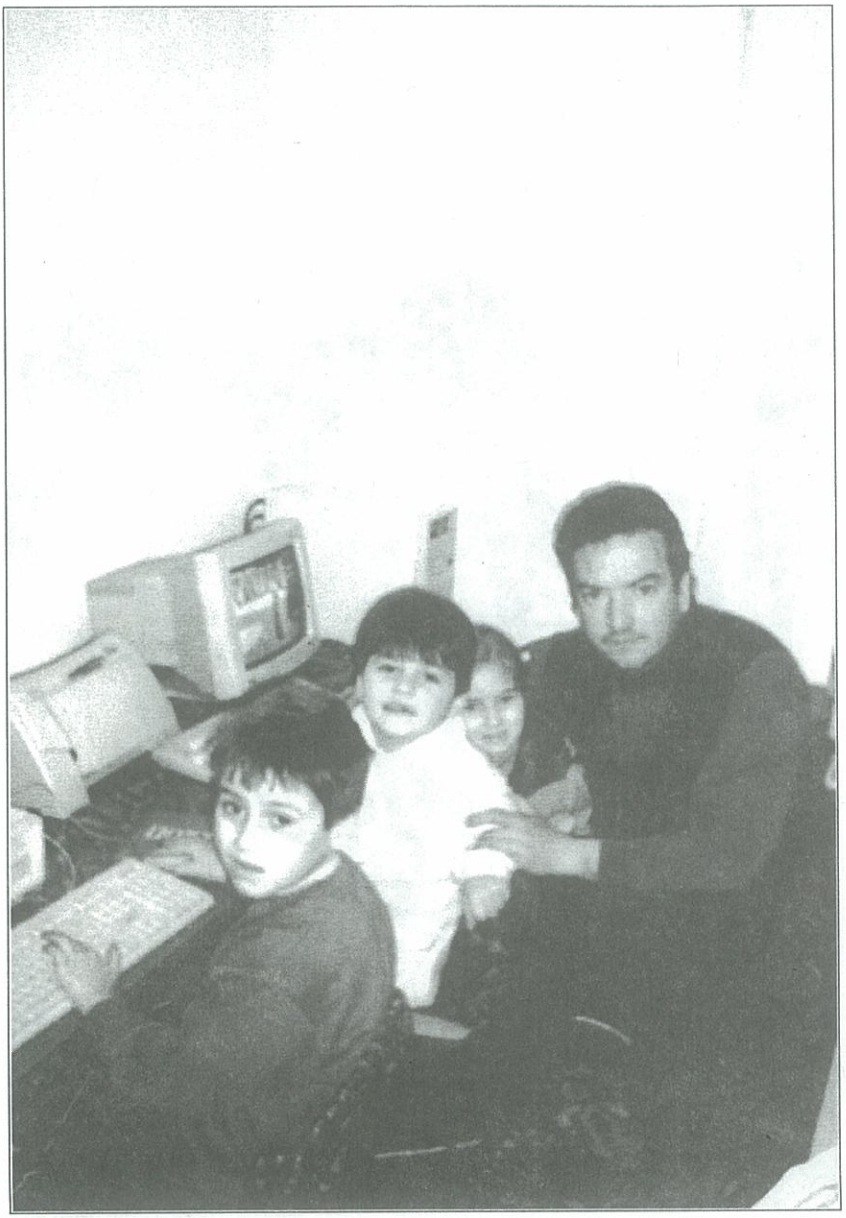

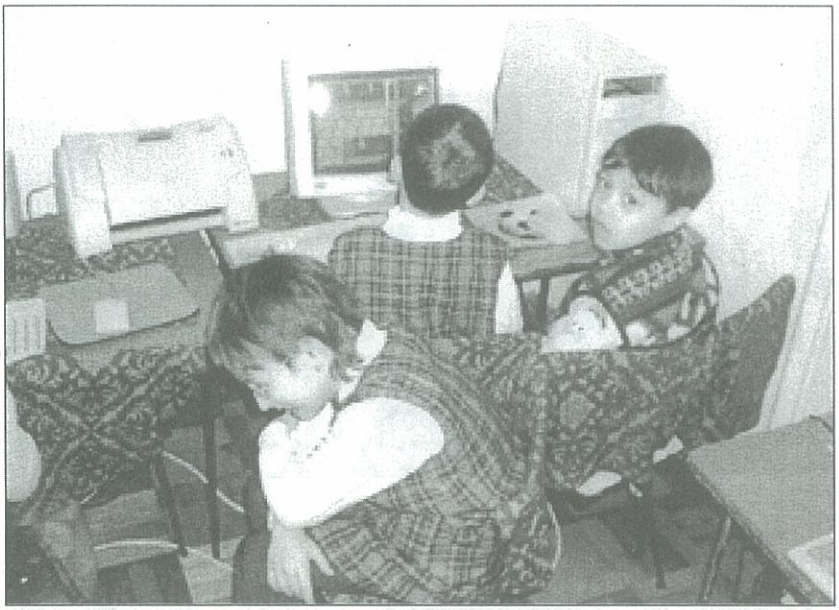

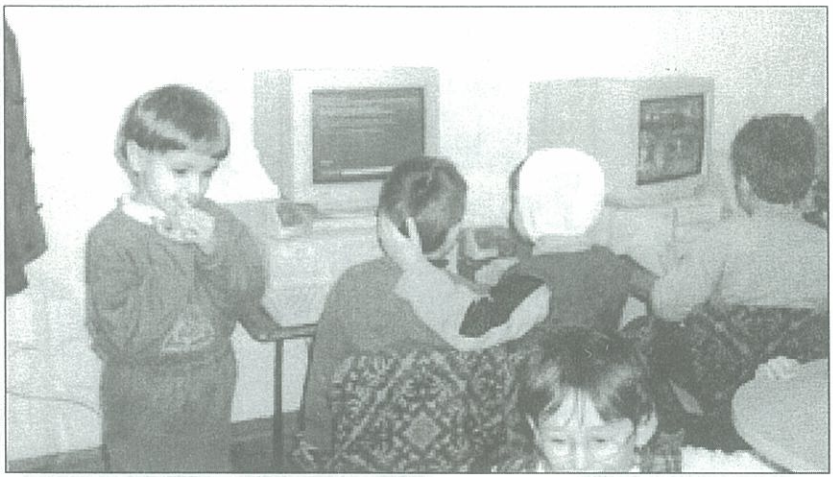

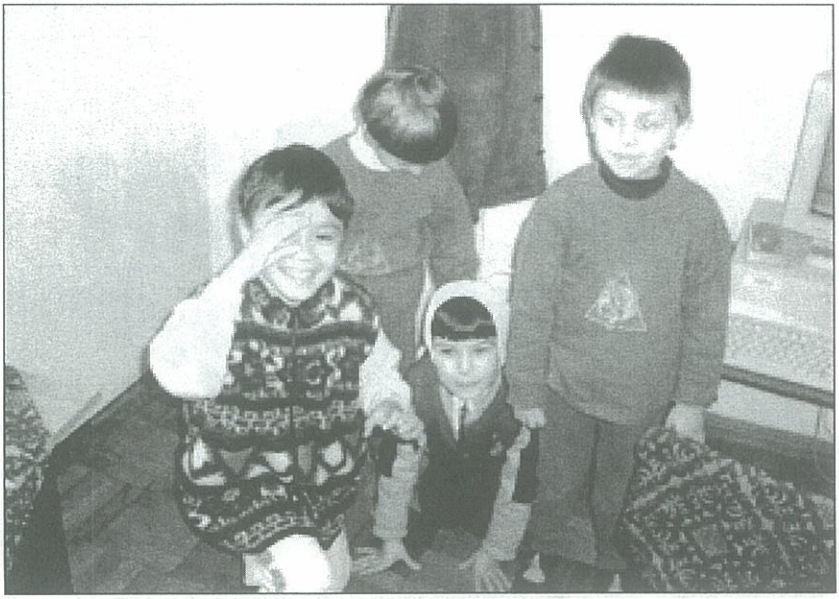

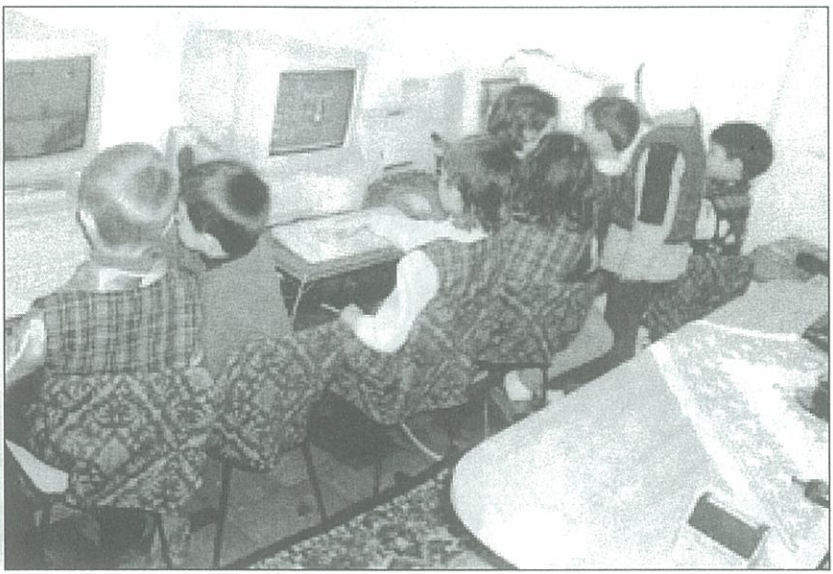

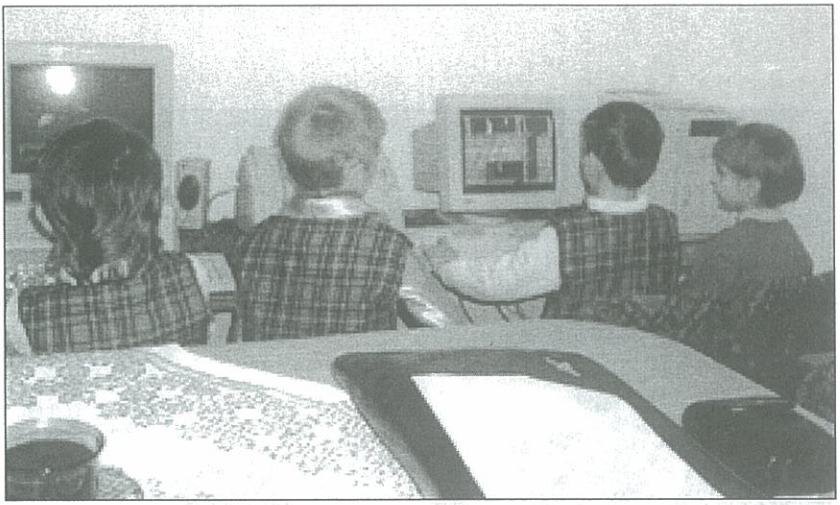

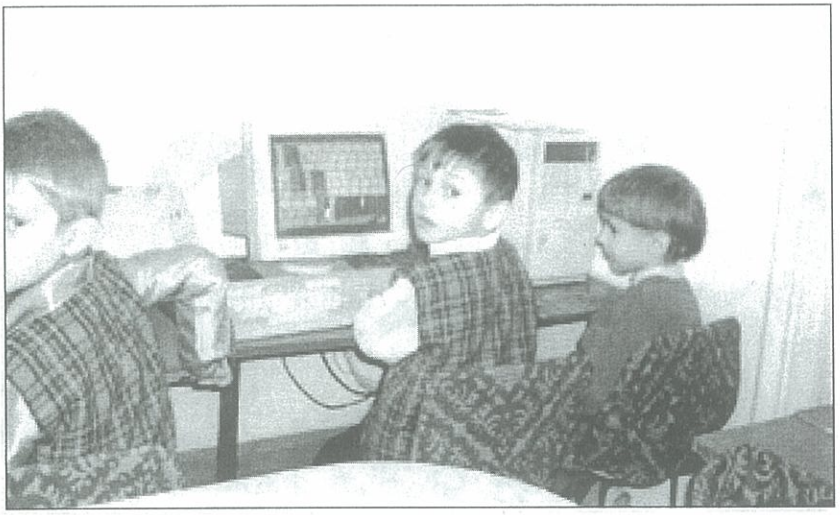

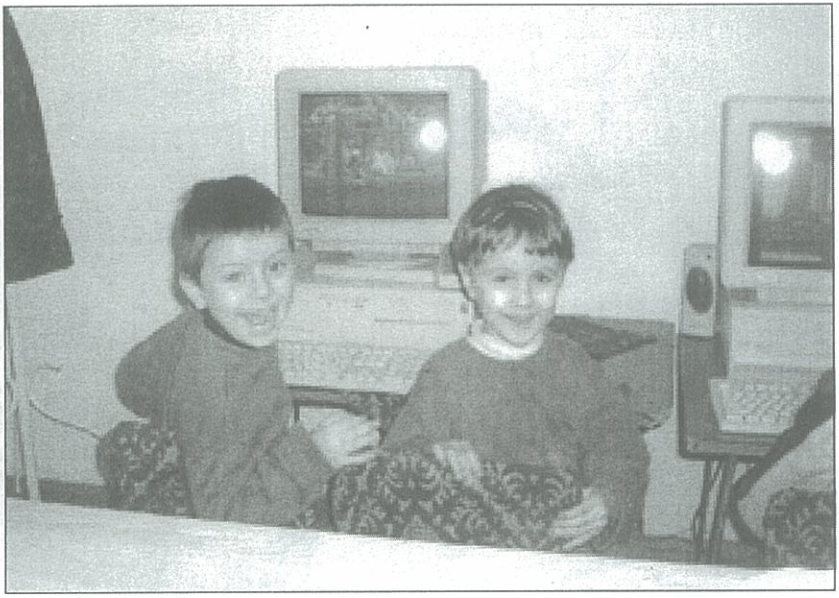

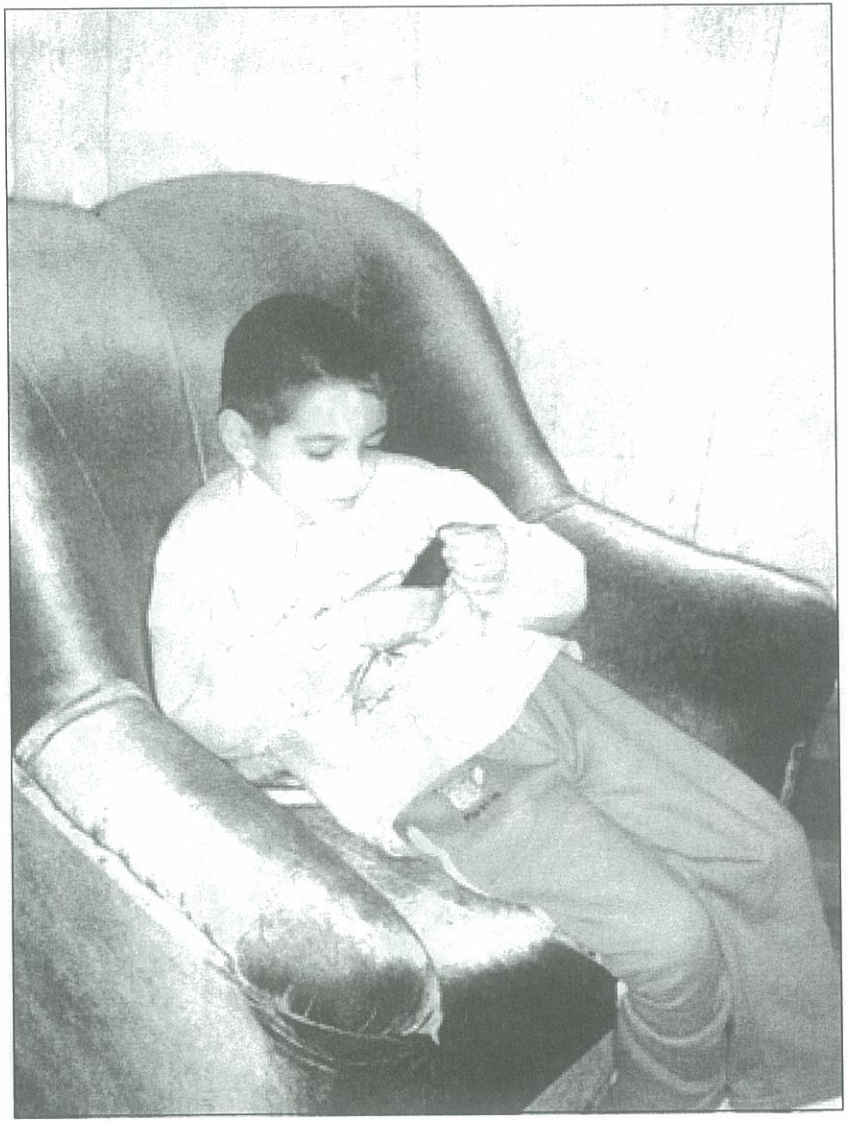

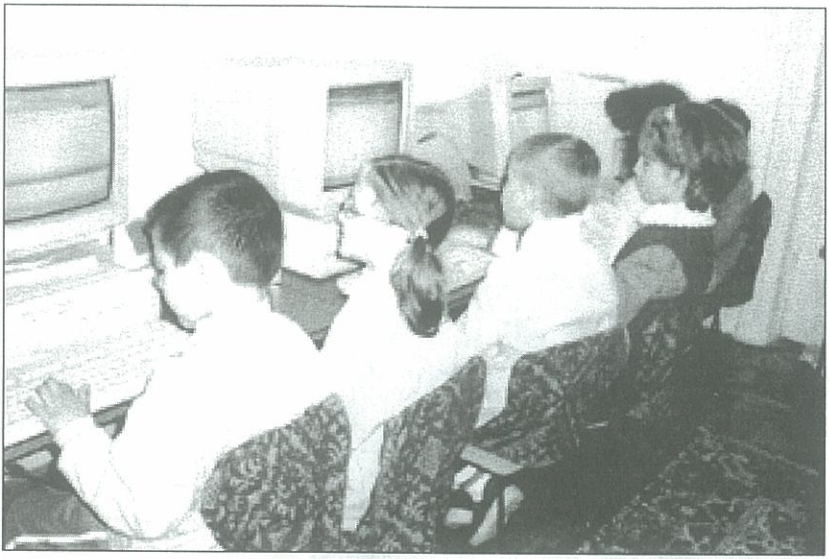

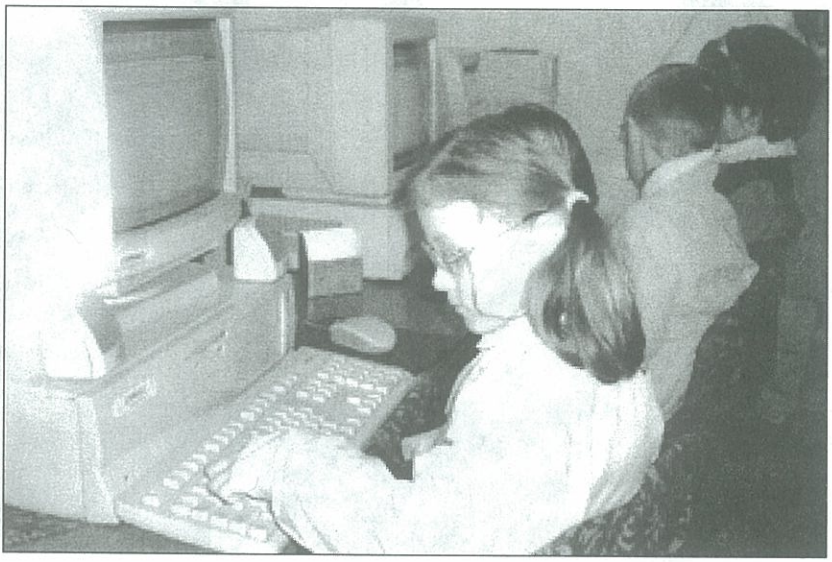

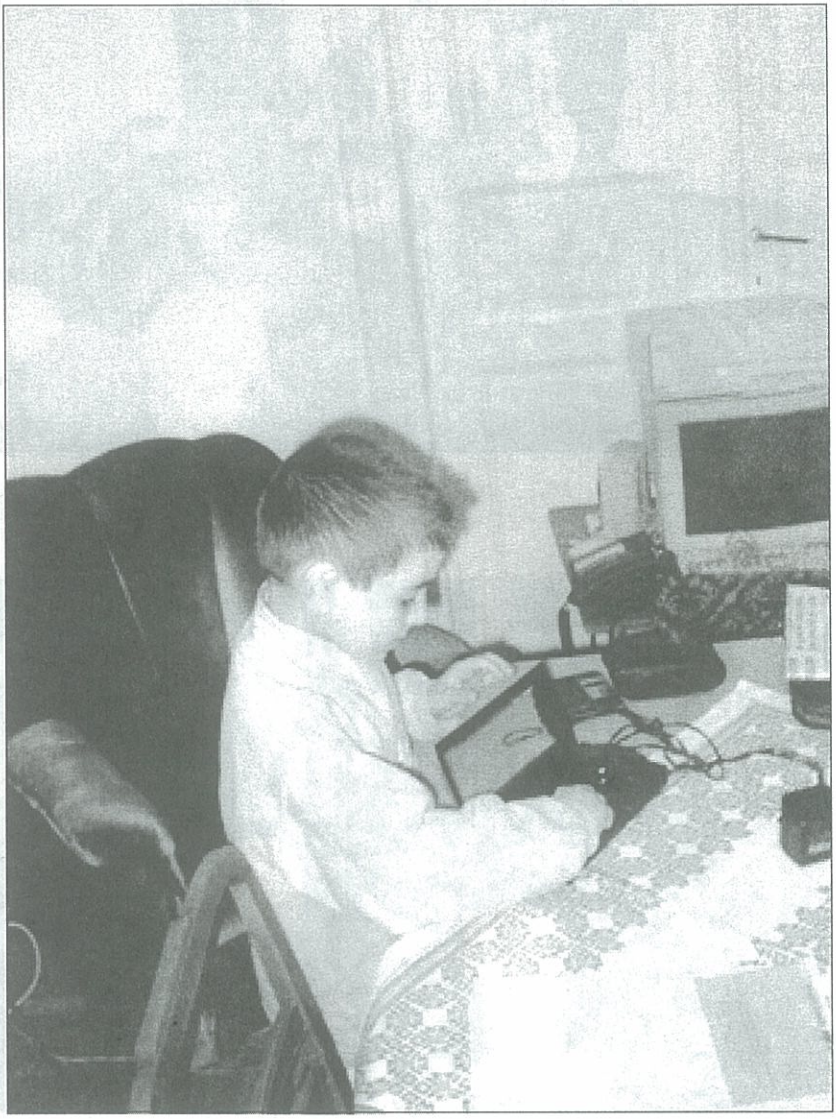

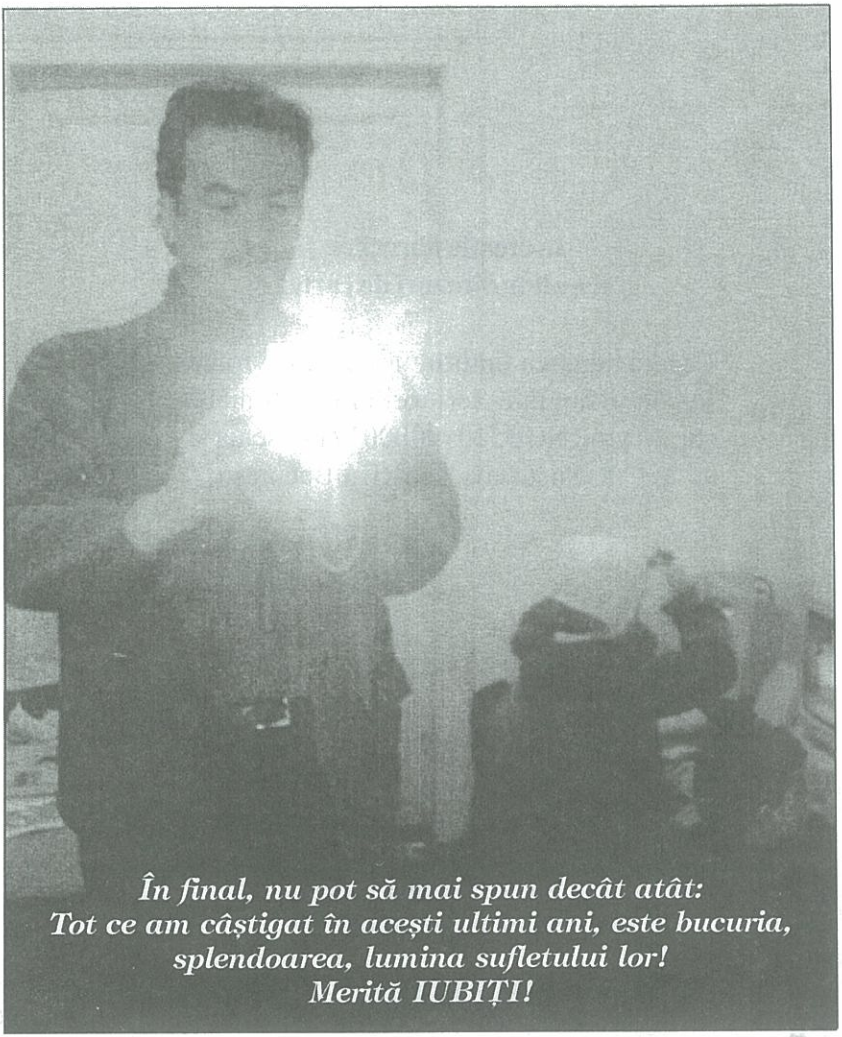

În final, nu pot să mai spun decât atât:
Tot ce am câștigat în acești ultimi ani, este bucuria, splendoarea, lumina sufletului lor!
Merită IUBIȚI!

Editura *Şcoala gălăţeană*

Director: Ghiţă Nazare
Editor: Viorel Ştefănescu

În atenţia librarilor
şi a altor difuzori de carte:

Contravaloarea timbrului literar se virează
în contul Uniunii Scriitorilor din România
nr. RO44RNCB510100000171 deschis la
B.C.R. Sucursala UNIREA Bucureşti

Tiparul executat la
S.C. DON STAR S.R.L. GALAŢI
Str. 1 Decembrie 1918
Tel./Fax: 0236/492587

Tehnoredactare: Rareş STRAT
Consilier tehnic: Dumitru DONCIU